

သမီးတော်

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝမ်းတိုးပွင့်
စာအုပ်တိုက်

လေးကျွန်းမြစ်

www.burmeseclassic.com

မအိုစာ

လေးကျွန်းမှော်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၁၂၀၆၁၁

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၂၃၀၇၁၁

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂) (ရဲအောင်စာပေတိုက်)
အမှတ် (၂)၊ ချွန်းလမ်း (၁)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်။

မျက်နှာပုံပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင် (ရွှေခြင်သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် ၂၂၅၊ (၃၂) လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးနိုင်နိုင်အောင် (မြ-၀၆၅၇၀)(ရတနာမင်းပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်-၁၉၂၊ ၃၁-လမ်း(ထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ် - သြဂုတ်လ။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀။

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - Ma O' Sar

ဖြန့်ချိရေး - ရွှေမင်းသမီးစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၃၀၃၃၁၅၂၊ ၀၁-၄၀၀၆၇၄

၈၉၅-၈၃

မအိုစာ

လေးကျွန်းမှော် / မအိုစာ ။ - ရန်ကုန်

ရဲအောင်စာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။

၁၆၈ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီတာ။

(၁) လေးကျွန်းမှော်

ဒီကောလိပ်အရေးအကြီး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒီအရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒီအရေး

အချုပ်အခြေအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မှို အတိုင်းပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုရင့်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး။

စည်ကမ်းပြည့်ဝသော စီးပွားရေးစီစဉ်မှု ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်၍ ခေတ်မီစက်မှုနှင့်တူးဖော်ရေးနှင့် အခြား

စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ရေကူးကန်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုဗွဲ့မိမိအာသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး။

အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးထက္ကထာများ

မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်အောင်

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး။

မဆိုတာ
ကောလိပ်

ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

မလှစုန်းယိုး

အရှင်လတ်လတ်

ကနားစီးဒေဝါ

ခေါင်းတလားရာဇာ

နတ်ကဝေမယ်

ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်

ပုဏ္ဏပျံစံအိမ်

ခုတင်နံပါတ် ၃၁

ဘုံစာကျွေးတဲ့ နေ

နတ်ကျားဝိညာဉ်

မာတင်

ဘီလူးနက္ခတ်

မိုးကြိုးအလောင်း

နစ်ဘဝရွှေသိုက်

မိုးနတ်ဒေဝီ

ကျိန်

ယခု ... လေးကျွန်းမော်

မန္တိဇာ

စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် (၁၉၇)

ရန်ကုန်မြို့။

အကြံပြုစာရေးသားပေးပို့သူ ပရိသတ်အားလုံးကို

လက်မှတ်ထိုးထားသော စာအုပ်လက်ဆောင်များ

ပြန်လည်ပေးပို့လျက်ရှိပါတယ်။

အပိုင်း (၁)

BURMESE
CLASSIC
COM

ဆောက်တို့ .. ခါးကုန်း .. မယားမုန်း

ဘော်ဆိုင်းမြို့ရွန်ရှိ ပန်းပဲရုံမှာ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဟာ

ဆာတိုတိုဝတ်ရင်း တံမျက်စည်းလှည်းနေတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မျက်နှာပေါက်ဆိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် သူမ

အနီး လျှောက်လာပြီး ...

“ဟဲ့ မဉ္ဇူ ... တံမျက်စည်းလှည်းနေတာ နေဝင်တော့မယ်၊ တံမြက်စည်းလှည်းပြီးရင် တူသွေးရမယ်၊ ညည်းဟာ ဘာလုပ်လုပ် သိပ်ဖင်လေးတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်း”

လို့ ကြိမ်းမောင်းပြီး လှည့်ထွက်သွားတယ်။

မိန်းမပျိုဟာ နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ရင်း ...

“ဟင်း ... ဟောဒီ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ငါတစ်ယောက် ပဲ အသက်ရှိတာ ကျနေတာပဲ၊ မိုးလင်းကမိုးချုပ် ငါ့မှာ အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်ဘူး၊ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေသင် သဘော ကောင်းသလောက် လူယုံတော် မခင်ဝင်းဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ သိပ်ယုတ် မာတယ်၊ ဒင်းကို ပင်းထားတဲ့ဟာမတွေကျတော့ ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ အေးလေ ... ငါက တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဆရာမကြီးဒေါ်ငွေသင်ဟာ ငါ့ကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခေါ်ထားပြီး ပညာသင် ပေးထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ငါလည်း တစ်နေ့ကျရင် လူယုံ တော် မခင်ဝင်းတို့လို ငွေပန်းထိမ်ပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ် ရမယ်”

လို့ စိတ်တွင်းက ကြိုးဝါးလိုက်တယ်။

သူမဟာ တံမျက်စည်းလှည်းပြီးတဲ့အခါ တူသွေးထို့ ပန်ပဲနဲ့ အဲဒါ ဝင်ခဲ့တယ်။

တူသွေးရင်း လက်ချောင်းလေးတွေကို ချိုးရေတွက်ပြီး ...

“တတူ တူးတူ ထောင့်လိုက်တူ ဖင်ချတူ ပေါက်တူ အိုပေါက်တူ ချောတူ ပန်းမု ရုပ်တုတူ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ပန်းထိမ်ပညာနဲ့ပတ်သက်ရင် စာချိုးတစ်ခုရှိခဲ့တယ် ... အဲဒါက “ဆောက်တို၊ ခါးကုန်း၊ မယားမုန်း” တဲ့၊ အဟဲ့ ... ကျုပ်တို့က မိန်းမပန်းထိမ်သမတွေဆိုတော့ ဆောက်တို၊ ခါးကုန်း၊ ယောက်ျား ခုန်းပေါ့အေ”

ဆိုတဲ့အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ငွေပန်းထိမ် အိမ်ကြီးရဲ့ အဝယ်တော် မိတုတ်ကို တွေ့ရတယ်။

အဝယ်တော်မိတုတ်ဆိုတာက ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနဲ့ ယောပုဆိုး အမြဲဝတ်တဲ့ ယောက်ျားဆန်ဆန် မိန်းမတစ်ယောက်။

မိတုတ်ရဲ့တာဝန်က ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးရဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း စားဖွယ်မှန်သမျှ ဝယ်ခြမ်းပေးရတဲ့ အဝယ်တော်။

“စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ အစ်မတုတ်က နောက်နေပြန်ပြီ၊ ကျုပ်
တော့ စောစောစီးစီး ဈေးဦးပေါက်သွားတယ်”

မဇ္ဈရဲ့ ညည်းညူသံကြောင့် မိတုတ်က ထမင်းပန်းကန်ကို
စုန်းပေးရင်း ...

“ဘာလဲ ... ခင်ဝင်း နင့်ကို ဟောကသွားပြန်ပြီလား၊ စိတ်
ညစ်မနေနဲ့ ... ဒင်းရဲ့သောက်ကျင့်က ဒီလိုပဲ၊ ရော့ ... ပဲထမင်း
ကလောက်ဦး”

မိတုတ်ရဲ့စကားကြောင့် မဇ္ဈဟာ ထမင်းပန်းကန်ကို ကြည့်
ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့သွားတယ်။

“ပဲထမင်းချည်း စားရလွန်းလို့ လေနာထတော့မယ် မတုတ်
ရဲ့၊ ရှင်တို့ရဲ့ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ကျွေးစရာ ပဲထမင်းပဲ ရှိသလား”

မဇ္ဈရဲ့စကားကြောင့် အဝယ်တော်မိတုတ်ဟာ မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ...

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ ကျေးဇူးရှင်မရယ်၊ ဟိုကောင်မ ခင်ဝင်း
ကြားလို့ မိုးမီးလောင်နေပါမယ်၊ ဒီကောင်မက ဆရာမကြီးရဲ့ အား
အကိုးရဆုံး လူယုံဆိုပြီး ဖင်လေဟပ်နေတာအေ့”

ပဲသံသရာက လွတ်ချင်ရင် ဒင်းကို မျက်နှာချေမှုန်တွေ၊ နှုတ်
ခမ်းဆိုးဆေးတွေ ဖို့လိုက်၊ ဒင်းကို မဖို့မချင်း ပဲထမင်းပဲ ကျွေးတာ
ဒင်းရဲ့သောက်ကျင့်ပဲဟေ့၊ တို့တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ... ဒင်းကို ပင်း
တော့မှ အသုပ်စုံရာထူး တက်ခဲ့တာ”

လို့ ပြောတယ်။

မဇ္ဈဟာ အဝယ်တော်မိတုတ်ရဲ့စကားကြောင့် မျက်နှာညှိုး
လှသွားပြီး ...

“ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံမှမရှိဘဲ မတုတ်ရယ်၊ မျက်နှာချေမှုန်
ပြောနဲ့ ... ဆီးပေါင်းတောင် ဝယ်မကျွေးနိုင်ပါဘူး”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

အဝယ်တော်မိတုတ်က မဇ္ဈရဲ့စကားကြောင့် ကရုဏာသက်
သွားပြီး ရင်မောစွာ သက်ပြင်းချလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ စကားလမ်း
တွဲတဲ့အနေနဲ့ ...

“မဇ္ဈ ... ကြုံတုန်း ညည်းကို ငါ သင်ပေးထားမယ်၊ ပန်းတိမ်
ဇာတာကို သင်မယ့်သူဟာ ခုနက ငါပြောတဲ့ ဆောက်တို ခါးကုန်း
ထားမုန်းဆိုတဲ့ အချိုးကို သိထားရမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မဇ္ဈဟာ မျက်လုံးအရောင် တောက်
သွားပြီး ...

“အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မတုတ် ... ကျုပ် မသိဘူးတော်”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

“မသိရင် မှတ်ထား ... ငွေထည်ကို ပုံဖော်တဲ့အခါ

“ဆောက်” ကို တူနဲ့ထုရတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ ... အချိန်တွေ
ကြာလာတဲ့အခါ ဆောက်ဟာ တူနဲ့အထုပ်ရလွန်းလို့ တိုသွားပါရော၊
ဒါကို “ဆောက်တို” လို့ ခေါ်တယ် ...

ကျုပ်တို့လက်မှုပညာရှင်တွေဟာ အနုပညာကို ဖက်တွယ်ပြီး
ဝမ်းစာရှာရသူတွေ ဖြစ်တယ်။ အသက်ကြီးတဲ့အခါ ဆောက်ကိုငံထား
တဲ့လက်တွေဟာ တုန်ချည်ပြီး ခါးပါကုန်းလာခဲ့တယ်၊ ဒါကို “ခါးကုန်း”
လို့ ခေါ်တယ် ...

“မယားမုန်း” ရဲ့အဓိပ္ပာယ်က ပန်းထိမ်သမားတွေဟာ
ပေပေါ် တူတင်ရင်း မျက်စိမှန်၊ ခါးကုန်းလာတဲ့အရွယ်မှာ ဇနီးမယားရဲ့
ငြူစူ ခြင်းကို ခံရတော့တာပါပဲ ...

ဟဲ ဟဲ ... တို့တွေက မိန်းမဆိုတော့ ယောက်ျားမုန်းမှာ

ဆရာတယ်၊ ညည်းလည်း ပန်းထိမ်သမလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင်
နှစ်ယောက်တုံးဖက်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

အပိုင်း (၂)

မဇ္ဈိတဝေဏီက ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ပညာသင်ရင်း
အိမ်လကျော် ကြာလာခဲ့တယ်။

ညနေစောင်းတစ်ခု သူမ ရေချိုးနေချိန် ...

“မဇ္ဈိတရေ ... ည ခုနစ်နာရီမှာ ဆရာမကြီးရဲ့ အိမ်မည်းကြီး

မှာ လူစုမယ်တဲ့ဟေ့”

ပန်းထိမ်သမတစ်ယောက်ရဲ့ လှမ်းပြောတဲ့စကားကြောင့် သူ့ရောက်လာပြီး ...

အံ့အားသင့်သွားတယ်။

ဒီနေရာကို သူမ စရောက်ချိန်က စပြီး ဆရာမကြီးဒေါ်ဌေးလုပ်လဲ”

သင်ကို တစ်ကြိမ်သာ မြင်တွေ့ဖူးတယ်။

ဒေါ်ဌေးသင်ဟာ နှစ်ထပ်အိမ်မည်းကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ကုန်းလျားတစ်ခုလုံး ငြင်းဆန်သံတွေ ညည်ညိုသွားတယ်။

ကိုယ်တည်း နေထိုင်တတ်သလို ကြားသိရတာဟာ ကျန်းမာရေး ချူချူ ... “အောင်မယ်လေးတော် ... စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ... ဘာအပြစ်မှ

သူတစ်ယောက်။

လုပ်ဘူး။ ဆရာမကြီး နေမကောင်းလို့ ခေါ်နိုင်ခိုင်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့

ဆရာမကြီးနေတဲ့ အိမ်မည်းကြီးကို ပန်းထိမ်သမတွေ သွားနေတဲ့...”

မရှိဘူး။

“ဟဲ့ နလပိန်းတုန်းမရဲ့ ... နိုင်ခိုင်းရင် တစ်ယောက်၊ နှစ်

လူယုံတော်ခင်ဝင်းနဲ့ အဝယ်တော်မိတုတ်သာ အိမ်ကြီးထဲ ယောက်ပဲ ခေါ်မှာပေါ့။ အခုက အားလုံးကို လူစုခိုင်းတဲ့ဟာ ... ဦး

ဝင်ထွက်ခွင့်ရတယ်။

နောက်ကို မရှိဘူး”

အခု ဆရာမကြီးက ပန်းထိမ်သမအားလုံးကို လူစုခေါ်နေ

ဒါဟာ သိပ်ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်လို့ မဉ္ဇူတွေ့မိတယ်။ ... “တော်ကြတော့၊ ဆရာမကြီးက ငါတို့ကို အိမ်ကြီးထဲ ခေါ်တာ

သူမဟာ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးအကြောင်း တွေးရင်း စိတ်က

ရှားနေမိတယ်။

... သူ့အိပ်ခန်းထဲကို ခေါ်တာဟဲ့၊ ငါလည်း အိမ်မည်းကြီး

ထဲကို သိပ်ရောက်ဖူးချင်တာ၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ ဘာတွေရှိသလဲဆိုတာ ရောက်တုန်း အပြတ်ကို စပ်စုခဲ့ရမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဂျမ်းစိန်ကို လည်ပင်းဖက်ပေါင်းတဲ့ အေးမိက ...

“အိပ်ခန်းထဲခေါ်ရင်တော့ သေချာတယ်၊ ထွေးခံပဲ ဆေးမလား၊ လက်မောင်းတောင့်မတတ် နင်းနှိပ်ရမလား မသိဘူး”

“ဟင်း ... စိတ်ညစ်လိုက်တာ၊ တစ်နေကုန် မခင်ဝင်း စောင်းလို့ သေမတတ် ပင်ပန်းရတဲ့ကြားထဲ”

လို့ ညည်းညူလိုက်တယ်။

အေးမိရဲ့ ငြိငြင်စကားကြောင့် မဇ္ဈဟာ မကျေမနပ် သွားပြီး ...

“အို မအေးမိ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဆရာမကြီးဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ ဆရာသခင် ကျေရှင်ပဲ ... ကျေးဇူးရှင်ကို ပြုစုပေးရတာကို ငြိငြင်စကား မကောင်းဘူး၊ အခကြေးငွေမယူဘဲ ပညာသင်ပေးတယ်၊ နေရာပေးထားတယ်၊ စားသောက်ဖို့လည်း မပူရဘူး၊ ဒီလိုဆရာမျိုး

လှည့်ရှာရင်တောင် ခြေညောင်းရုံပဲရှိမယ် ... ကျေးဇူးတုံ့စကား မပြောပါနဲ့ရှင်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အေးမိဟာ မျက်နှာပျက်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လူယုံတော်မခင်ဝင်း ရောက်လာပြီး ...

“ကောင်မတွေ ... တွတ်ထိုးလို့ အားမရသေးဘူးလား၊ ခုနစ် နာရီထိုးနေပြီ၊ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ”

လို့ အသံမာကြီးနဲ့ ဆော်သြတယ်။

ဒီနောက်မှာတော့ ပန်းထိမ်သမအားလုံး အပ်ကျသံ မကြားလောက်အောင် ငြိမ်ကျသွားပြီး မခင်ဝင်းနောက်က လိုက်သွားကြတယ်။

မဇ္ဈတစ်ယောက် ထိုသို့လိုက်သွားရင်း အေးမိရဲ့ မျက်စောင်း ခဲခြင်းကို ခံနေရတယ်။

သူတို့အားလုံး တစ်ကြိမ်မှ မရောက်ဖူးတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ် ဆည်းကြီး ... ။

စုလစ်၊ မွန်းချွန်တွေနဲ့ ခမ်းနားလှတဲ့ အိမ်မည်းကြီးထဲ ရောက်တဲ့အခါ သူတို့အားလုံး အံ့သြဘနန်း ဖြစ်သွားကြတယ်။

အထူးသတိထားသော အခင်းအကြောင်းအရာများကို လိုက်ရင်း
ရှေးဟောင်းမြို့တိုက်ကြီးထဲ ရောက်နေသလို ခံစားနေကြရတယ်။

အဲဒီခံစားမှုနဲ့အတူ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်လွန်းတဲ့ အိမ်
မည်းကြီးရဲ့ အတွင်းခန်းဘက် ရောက်တဲ့အခါ ကျောစိမ့်သလို၊ ကြက်
သီးထသလိုပါ ခံစားလိုက်ရတယ်။

အရိုးခေါင်းခွံတွေပေါ် ထွန်းညှိထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကြီးတွေ၊
အနက်ရောင်ပိတ်စ ခြုံလွှမ်းထားတဲ့ ခေါင်းတလားလို အရာကြီးတွေ
ကြောင့် သူတို့အားလုံး ချောက်ချားနေကြတယ်။

လူယုံတော်မခင်ဝင်းက သူတို့ကို ပွတ်လုံးတိုင်ကြီးတွေနဲ့ တန်
ဆာဆင်ထားတဲ့ ကျွန်းလှေကားကြီးအတိုင်း ဆက်ခေါ်သွားတယ်။

အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ သူတို့အားလုံး ရင်သပ်
ရှုမောဖြစ်သွားတယ်။ အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ငွေနဲ့ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကနုတ်
ပန်းအိုးကြီးတွေ၊ ဖလားကြီးတွေ၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ပုံ ဖော်ထားတဲ့
ငွေကားချပ်ကြီးတွေကို နေရာလပ်မကျန် တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ သိကြားနဲ့အသူရာ စစ်ခင်းပုံကို ဖော်ကျူးထားတဲ့
ငွေကားချပ်ကြီးကို စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့်နေမိတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ အခန်းတစ်ခုရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်းတံခါးကြီး
ထွန်းဖွင့်လိုက်တယ်။

အခန်းထဲက ပျံ့လွင့်လာတဲ့ စိမ်းရွှင်ရွှင်အနံ့ဆိုးကြီးကြောင့်
သူတို့အားလုံး နှာခေါင်းရှုံ့သွားကြတယ်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ အိပ်ခန်းကျယ်
တစ်ခု။

မခင်ဝင်းဟာ အနက်ရောင်ကန့်လန့်ကာကြီးအနီး လျှောက်
ချပြီး ...

“ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ပညာသင်ကြားနေတဲ့ မိန်းကလေး
အားလုံး ရောက်ပါပြီ ဆရာမကြီး”

လို့ ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုရင်း ပြောလိုက်တယ်။
မခင်ဝင်းက သူတို့အားလုံးကို ကြမ်းပေါ် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ခိုင်း

သူတို့အားလုံး ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရင်း အနက်ရောင် ကန့်လန့်ကာ
ငေးကြည့်နေမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

“ကလေးတို့အားလုံးဟာ ငွေပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကနေ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးဆီကို ရောက်လာကြတယ်။ ပညာသင်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ပန်းပဲဖိုကြီးက သင်ကြားမှုတွေ အများကြီးပေးခဲ့တယ်။ တူတွေ ဆောက်တွေ ကိုင်ပြီး မီးဖိုကြီးတွေနားမှာ ပန်းမပန် နံ့သာမခြယ်နိုင်အောင် ပင်ပန်းခဲ့ကြတယ်။ ကလေးတို့အားလုံး ပညာသင်ခဲ့တဲ့အချိန်တွေ အများကြီး ကုန်ဆုံးခဲ့တယ်။ ဒီနေ့မှာ အားလုံးဟာ မိမိကိုယ်ကိုယ် ပြန်သုံးသပ်သင့်နေပြီ ...။

ငါဟာ ဘယ်လောက်ထိ ငွေပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို တတ်မြောက်ခဲ့သလဲဆိုတာ သူများကို လက်ညှိုးထိုး ဝေဖန်တာထက် မိမိကိုယ်ကိုယ် မြင်အောင်ကြည့်တတ်ရမယ်။ လူဟာ မြေကြီးပေါ်ရပ်တည်နေသရွေ့ မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးတတ်ရမယ်။ ဆရာကြီးဟာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကြောင့် ကလေးတို့အားလုံးကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ သင်ကြားမပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ် ...။

အခုချိန်ဟာ ဆရာမကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးနေဝင်ချိန်သာ ဖြစ်

တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ နေဝင်ချိန်ရောက်တော့ရော ဘာများသလဲ သွားနိုင်လို့လဲ။ ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းထားတဲ့ အဝတ်တစ်ထည်ကလွဲရင် ဘာမှ မပါနိုင်ပါဘူး ...။

ဒါကြောင့် ဆရာမကြီးတတ်ကျွမ်းတဲ့ ငွေပန်းထိမ် ပညာရပ်ကို လူယုံတော် မခင်ဝင်းကတစ်ဆင့် တပည့်တွေကို ဆရာ စားမချန်ဘဲ သင်ပြမှုတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ကလေးတို့ဟာ မိန်းမတန်မဲ့ ပန်းပဲဖိုထဲမှာ ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ အချိန်တွေရင်းပြီး ပညာတွေ သင်ကြား ခဲ့ကြရတယ်။ အချိန်ကုန်ရကျိုးနပ်အောင် ပညာကို ကျွမ်းကျင်သူအဆင့်ရောက်အောင် သင်ကြားကြပါ။ ပစ္စည်းဥစ္စာဟာ ခိုးသားရန်ကြောင့် ကုန်ဆုံးနိုင်ပေမယ့် ကိုယ်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုဟာ ဘယ်သူမှ လုယူလို့ မရပါဘူး ...။

ကလေးတို့အားလုံး ဘဝကို ငွေပန်းထိမ်ပညာနဲ့ ရပ်တည်ကြပါ။ ကိုယ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ ပညာရပ်ကို ဆရာစားမချန်ဘဲ ဝေငှကြပါ။ ဆရာဆိုတာ ပညာရပ်တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်တဲ့အသိဉာဏ် သိမ်းဆည်းထားသကွ၊ ကျွမ်းကျင်သူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငွေပန်းထိမ်အောင် ကြိုးစားကြပါ”

ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ အသံရပ်သွားတဲ့အခါ အလုပ်သမ
တူဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိပြီး ရှက်ရွံ့နေကြ
တယ်။

သူတို့အားလုံး ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် ငြင်းခုံ၊ စောင်းမြောင်းရင်း အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ကြတာ
မဟုတ်လား။

ယုတ်စွအဆုံး ...

ဒီနေ့ည ဆရာမကြီးရဲ့ ခေါ်ယူမှုမှာတောင် ထင်ကြေးအမျိုး
မျိုးပေးပြီး ငြင်းခုံခဲ့မိကြတယ်။

ဒါကြောင့် သူတို့ အားလုံး မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ရင်း ဆရာမကြီး
ရဲ့အသံကို နားစွင့်နေမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်ကနေ ချောင်း
အဆက်မပြတ် ဆိုးသံကြားရတယ်။

လူယုံတော်မခင်ဝင်းနဲ့ အဝယ်တော်မိတုတ်ဟာ ခေါင်းရင်း
တက် ကန့်လန့်ကာစကို အသာယာပြီး အထဲဝင်သွားကြတယ်။

အလုပ်သမအားလုံး အနက်ရောင်ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်

ကနေ သြဝါဒချွေတဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေသင်ကို တွေးမရအောင်
ဖြစ်နေကြတယ်။

ခေါ်ငွေသင်ဟာ

ဘာကြောင့်

တပည့်မတွေ့ရေ့ မထွက်ဝံ့ကလဲ ?

အပိုင်း (၃)

အားလုံးထဲမှတစ်ယောက်

ရဲ့အသံကြောင့် သူတို့အားလုံးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။

“နေပါစေ ... ဆေးဆရာပင့်ဖို့ မလိုဘူး၊ ငါ့ရဲ့တပည့်တွေ

ကို ပြောစရာတွေရှိသေးတယ်၊ ဆရာမကြီးရဲ့ တပည့်တွေအားလုံး

စိတ်မပူကြပါနဲ့၊ ဒါဟာ ခန္ဓာရဲ့ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် သဘောတရား

တစ်ခုပါပဲ ...။

နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်ကျော် လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့ ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကြီးဟာ မကြာ

ခင် အနားယူတော့မယ်၊ ငါသေဆုံးတဲ့အခါ ဟောဒီ ငွေပန်းထိပ်အိမ်

ကြီးမှာ မျက်ရည်မမြင်ချင်ဘူး၊ အိုးစည်ခုံမောင်းသံတွေ ညံညံစီနေတာ

ကိုပဲ ငါ့ရဲ့ဝိညာဉ်က ကြားချင်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ရုပ်အလောင်းကို ဒီခြံကြီးရဲ့

အနောက်မှာပဲ မြေချရမယ်၊ ငါ့ရဲ့အုတ်ဂူမှာ ကန်တော့တာတို့၊ ပန်းပို့

တာတို့ လုံးဝမလုပ်ကြပါနဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို

ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ အဆုံးသတ်ပေးကြပါ ...။

ငါ့ရဲ့ ဈာပနကို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်ခွင့်ရှိတယ်၊

ဒါပေမဲ့ အကျယ်မချဲ့ကြပါနဲ့၊ လူဟာ သေရင် တစ်ဘဝ၊ တစ်ခန္ဓာ

ပြီးဆုံးသွားပြီ၊ အသုဘချတဲ့နေ့မှာ မမျှော်လင့်တဲ့ပြဿနာတွေ ကြုံရ

နိုင်လည်း ငါ့ရဲ့တပည့်တွေအားလုံး ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခွင့် မရှိဘူး၊

“ဝေါ့”

“ဟာ ... ဆရာမကြီး သွေးတွေ သွေးတွေ အန်နေပြီ၊

ဆေးဆရာပင့်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ကန့်လန့်ကာနောက်က ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အဝယ်တော် မိတုတ်

နှစ်သင့်တာတွေဟာ ဖြစ်သင့်တဲ့အချိန်မှာ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတယ်။
 လို့ပဲ သဘောပိုက်ကြပါ။ တပည့်မအားလုံးရဲ့ ရင်ထဲမှာ “ငွေသင်”
 ဆိုတဲ့ ပန်းထိမ်သမတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးတာ အမှတ်ရပေးရုံနဲ့တင် ဆရာမကြီး
 ကျေနပ်ပါတယ်။”

ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်မှ တိုးတစ်ခါ ကျယ်တစ်လှည့် ထွက်
 ပေါ်လာတဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးစကားတွေကြောင့် သူတို့အားလုံး
 ဒီတိမ်ကောင်းဖြစ်နေရတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လူယုံတော် မခင်ဝင်းရဲ့ အသံထွက်လာတယ်။

“နိမိတ်မရှိတဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့လား ဆရာမကြီးရယ်။
 ငဝဒနာဆိုတာ အနာသိရင် ဆေးရှိပါတယ်။ ဆရာမကြီးရဲ့ငဝဒနာကို
 ရအောင်ကုသမယ်”

“အဟွတ် ဟွတ် ... ငါဟာ ငွေပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို အရူး
 တစ်ယောက်လို လိုက်စားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ငဝဒနာကို ဘယ်ခဲ
 စားချင်ပါ့မလဲ၊ လောကဓံထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ရောကို ရှောင်
 လွှဲလို့ မရနိုင်ဘူး။ အနေနဲ့ အမြန်ပါပဲ၊ ပုထုဇဉ်တိုင်းဟာ သေမျိုးချည်း
 ပါပဲ၊ ဆရာမကြီးကို တကယ်ချစ်ခင်ရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်နာနိုင်

အောင် ကြိုးစားကြပါ ...။

ဆရာမကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြပါကွယ်”

ဆရာမကြီးဒေါ်ငွေသင်ဟာ ထိုသို့ပြောပြီး အတန်ကြာအောင်

ငြိမ်သက်သွားတယ်။

ခဏကြာတော့ ကန့်လန့်ကာနောက်ကနေ အဝယ်တော်မီ

ထွက်လာတယ်။

ပန်းထိမ် သမအားလုံးကို ပြန်ဖို့ အချက်ပြတယ်။

သူတို့အားလုံး ဆရာမကြီးကို မြင်တွေ့ခွင့်မရဘဲ မျက်နှာမသာ

အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့ရတယ်။

သူတို့အားလုံး အခန်းဝရောက်တဲ့အခါ ...

“နေကြဦး ... မဉ္ဇူဆိုတဲ့မိန်းကလေး နေခဲ့ပါ”

ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားတဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့စကားကြောင့် လူ

တိုင်း “ဟင်” ခနဲ ဖြစ်သွားကြတယ်။

မဉ္ဇူကိုယ်တိုင် နားထင်သွေးတွေ ဆောင့်တက်ပြီး လက်ဖျာ

တစ်ဖက်တတ် အံ့သြသွားတယ်။

ခေါ်ငွေသင်က

ဘာကြောင့်

မသူ့ကို နေခေသလံ ?

အပိုင်း (၄)

မထင်မှတ်တဲ့ဖြစ်ရပ်

“ဝင်ခဲ့ပါ မိန်းကလေး”

ဆရာမကြီးဒေါ်ငွေသင်ထံမှ ထွက်လာတဲ့အသံကြောင့် သူမ

ဆန်းသီးစကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်သွားလိုက်တယ်။

ကြေးခုတင်ကြီးထက် ကျောပေးလှဲနေတဲ့ ဒေါ်ငွေသင်။

မဉ္ဇူဟာ ကြမ်းပေါ် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ

ဒီအချိန်မှာပဲ ဆရာမကြီးဟာ မဉ္ဇူရှိတဲ့ဘက်ကို လှည့်လာ

“ငါ့ကို မော့ကြည့်စမ်းပါဦး မိန်းကလေး”

သူမ မျက်လွှာချထားရက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟင်”

ခနဲ ရေရွတ်သံနဲ့အတူ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား

တုန်ယင်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ အနက်ရောင်ကန့်လန့်ကာကြို

သူမ ပြန်လျှောက်သွားတယ်။

လူယုံတော်မခင်ဝင်းနဲ့ အဝယ်တော်မိတုတ်ဟာ အခန်းထဲ

ထွက်သွားကြတယ်။

ဘုရား ... ဘုရား ...

ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါလား။

ဒါ ... ဒါဟာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ဆရာမကြီး

ဒေါ်ငွေသင်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

ဟိုးအရင် ဆရာမကြီးကို သူမ မြင်တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာက အိမ်မည်းကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ပြတင်းမှာ ရပ်နေတဲ့ ဝိုးတဝါးအရိပ်လောက်သာ ဖျတ်ခနဲ တွေ့ခဲ့ဖူးတာ။

သူမမျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြီး ကြောင်ငေးကြည့်နေမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဒေါ်ငွေသင်ဟာ ချောမောလှပတဲ့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

“သိပ် အံ့သြသွားသလား မဇ္ဈ။ ငါ့ရဲ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဆရာမကြီးရဲ့အမေးကြောင့် သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားတယ်။

“ဟို ဟို ... မဇ္ဈသိထားတာက ဆရာမကြီးရဲ့အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခု မြင်တွေ့ပုံအရဆိုရင် သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မယ်ရှင်”

သူမစကားကြောင့် ဆရာမကြီးက ယဲ့ယဲ့လေးပြီးလိုက်

...

“မှားတယ် ... သိပ်မှားတယ်၊ တကယ်တော့ ငါ့ရဲ့အသက်ဟာ တစ်ရာနှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီကွဲ့၊ ငါဟာ အသက်ရှည် ဆေးမြစ်တစ်မျိုးရဲ့အစွမ်းကြောင့် ဒီအချိန်ထိ ရပ်တည်နေနိုင်တာ ဖြစ်တယ်။ အခု အသက်ရှည်ဆေးမြစ်ရဲ့ အစွမ်းသိဒွီတွေ လျော့ပါးချိန်ကို ရောက်နေပြီ၊ ငါ ... ငါ သေဆုံးရတော့မယ် ...”

ငါ့ရဲ့ တပည့်မတွေထဲမှာ မိန်းကလေးဟာ စိတ်ထားအမှန်စာန်ဆုံးပဲ၊ လူယုံတော် ခင်ဝင်းအပါအဝင် ဒီမှာရှိတဲ့ လူအားလုံးကို ချီတဝကြီးပုံအပ်ပြီး ယုံရလောက်အောင် ငါ စိတ်မချဘူး။ မဇ္ဈ။ ... ခေါင်းရင်းခုတင်တိုင်ကို လှည့်ဖြုတ်လိုက်ပါ”

ဆရာမကြီးရဲ့စကားကြောင့် သူမ ခေါင်းရင်းခုတင်တိုင်ကို ချွတ်ဖြုတ်လိုက်တယ်။

ကြေးခုတင်ကြီးရဲ့ ပွတ်လုံးတိုင်ဟာ အရှင်ဖြုတ်တပ်လို့ ရပေမယ့် မချွတ်တာကြာတဲ့အတွက် ကျပ်နေတယ်။

မဇ္ဈဟာ အားကုန်သုံးပြီး ပွတ်လုံးတိုင်ကို လှည့်ချွတ်လိုက်တာမှ တိုင်လုံးကျွတ်သွားတယ်။

မဉ္ဇူဟာ လုံးပတ်နှစ်ထွာရှိတဲ့ ပွတ်လုံးတိုင်ကို ဖြုတ်ပြီး ခေါင်းရင်းမှာ ထောက်ထားလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ဆရာမကြီးက ခုတင်မှာကျန်ရှိနေတဲ့ တိုင်ငုတ်ထဲကို လက်နှိုက်ခိုင်းပြန်တယ်။

မဉ္ဇူတစ်ယောက် လက်နှိုက်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ လက်လေးသစ်အထူရှိတဲ့ ဘော်သေတ္တာလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဘော်နဲ့ပြုလုပ်ထားတဲ့ သေတ္တာလေးကို ဆရာမကြီးထံ လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

ဒေါ်ငွေသင်က သေတ္တာကိုလှမ်းယူပြီး စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင် စကားပြောဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ချောင်းအဆက်မပြတ်ဆိုးပြီး သွေးပါအန်ချပြန်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ကမန်းကတန်း ထွေးခံကို ကောက်ယူလိုက်ရင် ပါးစပ်နား ခံပေးလိုက်တယ်။

ဆရာမကြီးဟာ ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရပြီး နောက်ဆုံးချိန် ရောက်နေပြီဆိုတာ ခံစားမိလိုက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဖားဖိုကြီးလို နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေရာတဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ကြည့်ရင်း ...

“အနားယူလိုက်ပါ ဆရာမကြီးရယ်၊ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ” လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဆရာမကြီးရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်လည်တောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတယ်။

ဒေါ်ငွေသင်ဟာ ခေါင်းအုံးပေါ် အသာလှဲအိပ်လိုက်ပြီး တိုးလျှံတဲ့လေသံနဲ့ ...

“ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး၊ အန္တရာယ်သိပ်များတယ်ကွယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ တုန်ယင်တဲ့လက်အစုံနဲ့ ဘော်သေတ္တာလေးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

သေတ္တာလေးထဲမှာတော့ ဖျင်စတစ်ထည်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဖျင်စတစ်ထည်ကို သေတ္တာထဲထည့်ပြီး ခုတင်တိုင်

မှာ ဂုဏ်ထားတဲ့ ဆရာမကြီးကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။

ဒီအခါမှာ ဆရာမကြီးက ဖျင်စလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပြုံး
လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှ ကလေးဝတ်ဘောင်းဘီတိုလေးတစ်ထည် ဖြစ်နေတာ
တအံ့တသြ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဆရာမကြီးက တအံ့တသြဖြစ်နေတဲ့ မဉ္ဇူကိုကြည့်ရင်း ယဲ့
ယဲ့လေးပြုံးလိုက်ပြီး ...

“သိပ်အံ့သြသွားသလား မဉ္ဇူ ... ဒါဟာ ကလေးဝတ် ဖျင်
ဘောင်းဘီလေး တစ်ထည်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့
အတိတ်တွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ် ...။

တစ်ချိန်တုန်းက မိုးညှင်းမင်းတရားကြီး လက်ထက်တုန်းကပေါ့
... မင်းတရားကြီးဟာ ဘော်၊ ခဲတွေထွက်ရှိတဲ့ ဒီဒေသမှာ သယံဇာတ
တွေ တူးဖော်ရှာဖွေဖို့အတွက် “မူနွယ်” နဲ့ “မူသီး” ဆိုတဲ့ညီနောင်ကို
စေလွှတ်ခဲ့တယ် ...။

ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ ဘော်ဆိုင်းမြို့ဖြစ်လာမယ့် ဒီအရပ်
မှာ မိသားစုခြွေရဲသင်းပင်းတွေနဲ့ အခြေချခဲ့ကြတယ်။ တူးဖော်ရရှိတဲ့

သယံဇာတ ခဲရိုင်းတွေကိုလည်း မင်းတရားကြီးထံ ဆက်သခဲ့ကြတယ်။
ဒီဒေသဟာ “ဘော်ငွေ” အများဆုံး ထွက်တဲ့အတွက် ညီနောင်နှစ်
ယောက်ဟာ “ဘော်တွင်းနယ်” လို့ သတ်မှတ်ခေါ်ဆိုခဲ့ကြတယ် ...။

“ဦးမူနွယ်” က စိတ်ထားသိမ်မွေ့သလောက် “ဦးမူသီး”
ကတော့ ဆတ်ဆတ်ကြဲ စိတ်ဓာတ်ရှိပြီး ဖြတ်စားလာဘ်စား
သိပ်လုပ်တတ် တယ် ...။

ဦးမူသီးဟာ တရုတ်ကုန်သည်တချို့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မင်းတရား
ကြီးထံ ဆက်သရတဲ့ ဘော်တွေကို လက်တစ်လုံးကြား လှည့်ပတ်ဦး
သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ကဲ့ယူခဲ့တယ် ...။

ဒါကိုသိတဲ့အခါ ဦးမူနွယ်က အမျိုးမျိုး တားဆီးခဲ့ပေမယ့်
လောဘဇောတက်နေတဲ့ ဦးမူသီးဟာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ပြန်ပြီး ရန်ရာ
ခဲ့တယ်။ အမိုက်မှောင်ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ဦးမူသီးဟာ သွေးသားအရင်းဖြစ်
တဲ့ ဦးမူနွယ်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် ...။

ဦးမူနွယ်ဆီမှာက သူတို့ ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက ပြန်
မာဘုရင်တွေ မြှောက်စားခဲ့တဲ့စိန်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါကိုသိတဲ့
ဦးမူသီးဟာ ဘိုးဘွားပိုင်စိန်တွေကို အစ်ကိုဖြစ်သူဆီက ပြန်တောင်းခဲ့

တယ်၊ ဦးမူနွယ်ဟာ လောဘစိတ်မွန်နေတဲ့ ညီဖြစ်သူရဲ့လက်ကို ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်ကို မထည့်ချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ အသက်ရှင်သရွေ့ လောဘရူးဖြစ်နေတဲ့ မင်းလက်ထဲ စိန်တွေမထည့်နိုင်ဘူးလို့ ယတိပြတ် ကြွေးကြော်ခဲ့တယ် ...။

ဒါကို အခဲမကျေတဲ့ ဦးမူသီးဟာ တစ်နေ့မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို အဆိပ်ခတ်ပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်၊ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ ဦးမူနွယ်က စိန်တွေကို လျှို့ဝှက်ထားခဲ့တဲ့အတွက် ဦးမူသီးဟာ စိန်တွေကို မရခဲ့ဘူး။

ဦးမူနွယ်ဟာ ညီဖြစ်သူနဲ့ စကားများခဲ့စဉ်ကတည်းက သူ့မိန်းမနဲ့တိုင်ပင်ပြီး စိန်တွေကို လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာ ဂှက်ထားခဲ့တယ်၊ မိန်းမဖြစ်သူကိုလည်း ဘိုးဘွားပိုင်စိန်တွေကို နောက်မျိုးဆက်တွေတိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ ကတိသစ္စာပြုပြီး မှာကြားခဲ့တယ် ...။

ဆရာမကြီးဟာ ဦးမူနွယ်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ပါပဲ၊ ဆရာမကြီးဟာ ငွေပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို ဝါသနာထုံမိတဲ့အတွက် အိမ်ထောင်သားမွေးအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်လောက်အောင် အလုပ်ထဲမှာ ဈာန်ဝင်ခဲ့မိတယ်၊ ပန်းပဲဖိုထဲမှာပဲ ဘဝကိုမြှုပ်နှံပြီး အချိန်ကုန်ခဲ့တာ၊ အခု

နေဝင်ချိန်ရောက်တဲ့တိုင်အောင်ပါပဲ”

လို့ ရှည်လျားစွာပြောဆိုရင်း သွေးတွေ ပွက်ခနဲ အန်ချပြန်တယ်။

မဇ္ဈဟာ ဆရာမကြီးရဲ့နှုတ်ခမ်းက သွေးစတွေကို သုတ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ဆရာမကြီးရယ် ... သိပ်မောနေပြီ”

လို့ ပြောလိုက်မိတဲ့အခါ ဒေါ်ငွေသင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“ဆရာမကြီးမှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး မဇ္ဈ၊ ဆရာမကြီးရဲ့ အသက်ဟာ သေမင်းတံခါးဝ ရောက်နေပြီဆိုတာ ဆရာမကြီး သိပါတယ်ကွယ်၊ နားလို့မဖြစ်ဘူး ... မဇ္ဈကို မှာစရာတွေ ရှိသေးတယ်”

လို့ လှလှသံလေးနဲ့ ပြောလာတယ်။

ခေါ်ဝေါ်သင် ဘာဆက်ပြောမလဲ ?

အပိုင်း (၅)

လေးကျွန်းမှော်

ဒီအခါမှာ ဆရာမကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ဦးမူနွယ်ရဲ့မိန်းမဟာ သိပ်ကို ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းတယ်၊

သူ့စိန်ထည်တွေကို သာမန်ဝှက်ထားရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ

စိန်စားမိခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီရဲ့ သားရေကြိုးကွင်းထဲမှာ စိန်

တွေကိုထည့်ပြီး ဝှက်ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒီဘောင်းဘီကတော့ အခု မဉ္ဇူ

တွေရတဲ့ ဖျင်ဘောင်းဘီလေးပါပဲ၊ ဒီဘောင်းဘီရဲ့ သားရေကြိုးထဲမှာ

ဆရာမကြီးတို့ ဘိုးဘွားပိုင် စိန်တွေရှိတယ်”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ မဉ္ဇူဟာ အံ့သြလွန်းလို့ မျက်လုံးအစုံ

ထူထွယ်သွားရင်း ...

“ဟင် ... ကလေးဝတ်ဘောင်းဘီလေးထဲမှာ စိန်တွေကို

ဝှက်ထားတယ် ... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဒီဘောင်းဘီရဲ့ မျှော့ကြိုးထဲမှာ

စိန်တွေ ရှိနေတာပေါ့”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

ဒေါ်ငွေသင်ဟာ ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့ အသာဖိလိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ ... ဟောဒီ ဆော်

သတ္တလေးကို မဉ္ဇူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ”

မဉ္ဇူဟာ ဆရာမကြီးရဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ဝံ့တာကြောင့် ဘာမှ
မပြောတော့ဘဲ သူသိချင်တာကို မေးလိုက်မိတယ်။

“ဆရာမကြီးတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်စိန်တွေနဲ့ သေတ္တာလေးထဲက
ဘောင်းဘီက ဘယ်လိုဆက်စပ်နေလို့လဲ”

လို့ ပြောလာပြန်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဆရာမကြီးလှမ်းပေးတဲ့ သေတ္တာလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ အင်းချပ်လို အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟင် ... နတ်ဝတ်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ သိကြားမယ်လို ပုံလေးပါလား ... ဒါက ဘာလဲဟင် ဆရာမကြီး”

မဉ္ဇူရဲ့အမေးကြောင့် ဒေါ်ငွေသင်က ...

“ဒါဟာ အင်းချပ်တစ်မျိုးပါကွယ်၊ သူ့ကို “လေးကျွန်းမှော်” လို့ခေါ်တယ်၊ လေးကျွန်းမှော်ဟာ ဆရာမကြီးတို့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်အဆောင်ပစ္စည်းလေးတစ်ခုပါပဲ၊ ဒါကို ဆောင်ထားရင် အန္တရာယ်အောင်မြင်ပြီး ကံကောင်းစေတယ်လို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ယူဆခဲ့ကြတာအဲဒီ လေးကျွန်းမှော်ကိုလည်း မြန်မာဘုရင်လက်ထက်တော်က ပုဂံမြို့တစ်ယောက်က နက္ခတ်အစီအရင်တွေနဲ့ ပြုလုပ်ပြီး ဆရာမကြီးအဘေးကို ပေးအပ်ခဲ့တာကွဲ့ ...”

လောဘသားဦးမူသီးဟာ ရှေးစိန်တွေနဲ့အတူ ဟောဒီ လေးကျွန်းမှော်ကိုပါ ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာမကြီးဘိုးဘွားပစ္စည်းတွေပါတဲ့ ဘော်သေတ္တာလေးကို လျှို့ဝှက်သိမ်းဆွဲ

ထားရတာပေါ့ကွယ်”

လို့ ပြောပြီးနောက်မှာ ဒေါ်ငွေသင်ဟာ ဘော်သေတ္တာလေးထဲကို ဘောင်းဘီနဲ့ အင်းချပ်ကို ပြန်ထည့်လိုက်ရင်း ...

“ရော့ မဉ္ဇူ ... ဟောဒီ ဘော်သေတ္တာလေးကို မဉ္ဇူလက်အပ်ခဲ့ပါရစေ၊ ဆရာမကြီး မရှိတဲ့နောက်မှာ ဘော်သေတ္တာလေးကို ထုံခြုံအောင်ထိန်းသိမ်းပြီး ဒီအရပ်က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့၊ ဆရာမကြီးတို့ ဘိုးဘွားပိုင်စိန်တွေနဲ့ လေးကျွန်းမှော်ကို မဉ္ဇူကို လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပါတယ်”

လို့ပြောပြီး သေတ္တာလေးကို မဉ္ဇူလက်ထဲ ပေးအပ်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ မထင်မှတ်ထားတဲ့စကားကို ကြားလိုက်တဲ့အတွက် အရမ်းတုန်လှုပ်သွားမိတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဆရာမကြီး ကမ်းပေးလာတဲ့ ဘော်သေတ္တာလေးကို ဆေးစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ...

“ယူပါ မဉ္ဇူ ... တပည့်မတွေထဲမှာ မဉ္ဇူဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရဆုံးဆိုတာ ဆရာမကြီး သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာမကြီးဘိုးဘွားအမွေကို မဉ္ဇူလက်ထဲ ပေးအပ်ခဲ့တာပါ၊ ဆရာမကြီးကို

ချစ်ရင် ဘော်သေတ္တာလေးကို လက်ခံလိုက်ပါကွယ်”

လို့ ပြောလာပြန်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ တန်ဖိုးကြီးလွန်းတဲ့ ဘော်သေတ္တာလေးကို ကြည့်ရင်
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်မဟာ ဆရာမကြီးလိုပဲ ငွေပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို ဝါသနာ
ထုံတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ဘဝကို ပန်းပဲဖိုမှာပဲ မြှုပ်နှံချင်တယ်။
ဆရာမကြီးရဲ့ ဘိုးဘွားအမွေဟာ သိပ်ကို တန်ဖိုးကြီးလွန်းပါတယ်။
ဆရာမကြီးရဲ့ဆန္ဒကို လွန်ဆန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့

လို့ပြောရင်း စကားမဆုံးခင်ဘဲ ဒေါ်ငွေသင်ဟာ လက်ကား
လိုက်ပြီး ...

“ဒါပေမဲ့တွေ ပြောမနေပါနဲ့ မဉ္ဇူ။ ဆရာမကြီးရဲ့ နောက်ဆုံး
ဆန္ဒကို လိုက်လျော့တဲ့အနေနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ပေးပါကွယ်”

လို့ ပြောရင်း ဘော်သေတ္တာလေးကို မဉ္ဇူလက်တွင်း ဆွဲ
လိုက်တော့တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဘော်သေတ္တာလေးကို လက်အုံနဲ့ လှမ်းယူလိုက်ရင်

...

“ဆရာမကြီးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ။ ဆရာမကြီးတို့ ဘိုးဘွား
စိန်စိန်တွေကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဟာ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်ခဲ့သူဆိုတော့ အဆုံး
ဆစ်နေကျရင် ...”

လို့ ပြောစကားမဆုံးခင်ဘဲ ဒေါ်ငွေပင်က ...

“အဲဒီအခါကျရင် စိန်တွေကို ထုခွဲပြီး အများကောင်းကျိုး
ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာတွေမှာ လှူဒါန်းလိုက်ပါကွယ်။ ဆရာမကြီး ခွင့်ပြုပါ
မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တော့တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

အခန်းဝကနေ ဒေါ်ငွေသင်တို့ ပြောစကားတွေကို တိတ်တ
ဆိတ် နားထောင်နေတဲ့ မခင်ဝင်းဟာ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး လက်သီးကို
အုပ်နှိပ်နေအောင် ဆုပ်လိုက်တော့တယ်။

မခွဲရဲ ကံကြမ္မာ ဘာဖြစ်မလဲ ?

အပိုင်း (၆)

ခြေသလုံးအိမ်တိုင်

အသုဘချမှတ်နေရောက်တော့ လူစိမ်းလေးယောက်ဟာ ကျွန်း
အိမ်ကြီးကို ရောက်လာတယ်။

သူတို့ဟာ အိမ်ကြီးအနံ့ မွေ့နှောက်ရှာဖွေရင်း ရှေးဟောင်း
ပစ္စည်းတချို့ကို ယူဆောင်သွားကြတယ်။

လူယုံတော် မခင်ဝင်း အပါအဝင် တပည့်မတွေဟာ ဒေါ်ငွေ
ဆင်ရဲ့မှာကြားချက်ကြောင့် ထိုလူတွေရဲ့လုပ်ရပ်ကို မသိဟန်ဆောင်နေ
လိုက်တယ်။

အသုဘမြေကျပြီးတဲ့အခါ မဉ္ဇူဟာ အိမ်ကြီးကထွက်ခွာဖို့ ပြင်
လိုက်တယ်။

ကျန်တပည့်မတွေဟာလည်း နေရပ်အသိသီးကိုပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်
နေကြတယ်။

ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ လူယုံတော်မခင်ဝင်းတစ်ယောက်သာ
ကျန်ခဲ့မှာဖြစ်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဘော်ဆိုင်းမြို့က ထွက်ခွာဖို့အတွက် ပစ္စည်းတွေ
သိမ်းပြီးချိန်မှာတော့ ...

“ဟင် ... မဉ္ဇူလည်း သွားမလို့လား။ သူများတွေက ကိုယ့်နဲ့

ဆရာမကြီးဒေါ်ငွေသင်ဟာ မဉ္ဇူကို ဘော်သေတ္တာလေး

အပ်ရင်း မနက်လေးနာရီအချိန်မှာ ကွယ်လွန်သွားတယ်။

ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးရှိ တပည့်မတွေဟာ ဒေါ်ငွေသင်ရဲ့ မှာကြာ

ချက်အတိုင်း အသုဘကို စီစဉ်ကြတယ်။

နိမ့်နိမ့်တော မြေက ဖြန့်ဝေရာအိမ်မှ မရှိဘဲကွယ်၊ အစ်မနဲ့ပဲ
ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေခဲ့ပါလား ညီမရယ်”

ဆိုတဲ့ မခင်ဝင်းရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မဇ္ဈဟာ လူယုံတော်မခင်ဝင်းရဲ့ ပြောင်းလဲနေတဲ့လေသံ
ကြောင့် အံ့သြသွားခဲ့တယ်။

ဆရာမကြီး မရှိတော့တဲ့အတွက် မခင်ဝင်းဟာ အစွယ်ကို
သွားပြီလို့ ယူဆလိုက်ပြီး ...

“ပြန်စရာအိမ် မရှိလည်း ခြေသလုံးအိမ်တိုင်ပေါ့ အစ်မရယ်
ကျွန် ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေရင် ဆရာမကြီးကို သတိရတဲ့စိတ်နဲ့
နေလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မခင်ဝင်းဟာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲဖျက်
သွားရင်း ...

“ဒါဆို အစ်မလည်း ဒီအိမ်ကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း မနေ
ဘူး ... ညီမနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

မဇ္ဈဟာ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲနေတဲ့ မခင်ဝင်းကို မယုံ

အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။

မခင်ဝင်းလို ပစ္စည်းဥစ္စာ မက်မောသူတစ်ယောက်က ကျွန်း

အိမ်ကြီးကို စွန့်ခွာပြီး သူ့နောက်လိုက်ခဲ့မတဲ့။

“မဟုတ်တာ အစ်မရယ် ... ဒီအိမ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ရ

မှာ အစ်မတာဝန်လေး ကျပ်နဲ့လိုက်လို့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ဆရာမ
ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးစကားကို အစ်မ လိုက်နာရမယ်”

မဇ္ဈရဲ့ ပြတ်သားတဲ့စကားကြောင့် မခင်ဝင်းဟာ ငိုငဲ့တော့

သွားပြီး ...

“အေးပါကွယ် ... အစ်မမှာ ဒီအိမ်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ရမယ့်

တာဝန် ရှိသေးတယ်၊ ညီမနဲ့ မလိုက်ခဲ့တော့ပါဘူး၊ လမ်းခရီးမှာ သ

တိထားပြီး သွားနော်၊ အရင်က အစ်မပြောဆိုခဲ့တာတွေကိုလည်း

ဓမ္မယူပါနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်မတို့တွေဟာ ဆရာတစ်ဦးတည်းက

ဓမ္မထုတ်ပေးထားတဲ့ ပညာညီမတွေပါပဲ”

လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။

မဇ္ဈဟာ မခင်ဝင်းထွက်သွားတဲ့အခါ တစ်ချိန်က တုသံလေး

သံ ငြင်းခနဲသံတွေနဲ့စည်ကားခဲ့တဲ့ ပန်းပဲရုံကြီးကို ကြည့်မိရင် တော

ခိုင်းထွက်ခဲ့တော့တယ်။

မခင်ဝင်းဟာ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ကနေ မဉ္ဇူကို လှမ်းကြည့်လေ”

ရင်း ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်တယ်။

မဉ္ဇူကတော့ ဒါကိုမသိဘဲ ကျွန်းအိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းရင်း ထွက်ခွာခဲ့တယ်။

ရွာလမ်းထိပ်ရောက်တဲ့အခါ မဉ္ဇူဟာ အုတ်ခုံလေးတစ်ခုမှာ ထိုင်ရင်း ရှေ့ရေကို စဉ်းစားလိုက်မိတယ်။

သူ့မှာရှိတဲ့ ငွေ ... ခရီးစရိတ်သာ လုံလောက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ အတန်ကြာအောင်စဉ်းစားရင်း အောက်ပြည်အောက်ရွာကို သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူ့မှာ ဒေါ်ငွေသင် သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ပန်းထိမ်ပညာတစ်ခုသာ အားကိုးရှိတယ်။

ဒါကြောင့် အောက်ပြည်အောက်ရွာမှာ ကြုံရာလုပ်ကိုင်ရင်း ငွေထည်ဆိုင်ဖွင့်နိုင်ရန် ကြိုးစားဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ပန်းကို လှုပ်လိုက်ခြင်းခံရပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အဝယ်တော်မိတုတ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ညည်း ကားစောင့်နေတာလား မဉ္ဇူ ... ဘယ်သွားမလို့

မိတုတ်ရဲ့စကားကြောင့် မဉ္ဇူက ...

“မန္တလေးကို သွားမယ့်ကားကြို စောင့်နေတာ”

လို့ ဖြေလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ မိတုတ်က ကျောမှာလွယ်ထားတဲ့ အထုပ်ကြီးကို

“ဘုတ်” ခနဲ ပစ်ချလိုက်ရင်း ...

“ဒါဆို အတော်ပဲ ... ကျုပ်လည်း မန္တလေးကို သွားမှာအေး

မန္တလေးက မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးနားမှာ ကျုပ်အဒေါ်အိမ် ရှိတယ်လေ”

လို့ ပြောလိုက်စဉ်မှာပဲ ကားတစ်စီး ဆိုက်လာတယ်။

မဉ္ဇူတို့ ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး မကြာမီ ကားကြီးဟာ တရွေ့

ထွက်ခွာခဲ့တော့တယ်။

ရွှေဟောင်းနီတွေနဲ့

မဉ္ဇူ ဘာဆက်ပြန်မလဲ ?

အပိုင်း (၇)

အဝယ်တော်မိတုတ်နှင့်အတူ

လို့ မိတုတ်က မေးလာတယ်။

အဝယ်တော်မိတုတ်ရဲ့အမေးကြောင့် မဇ္ဈိဟာ ဘာဖြေရမှန်း

ဖြစ်သွားမိတယ်။

အတန်ကြာတော့မှ ...

“ကျုပ်မှာ အသိမိတ်ဆွေမှ မရှိဘဲ အစ်မတုတ်ရယ်၊ ဘုန်းကြီး

ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ခွင့်တောင်းပြီး နေရမှာပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ မိတုတ်က ...

“အိုအေ ... ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတာ မသင့်တော်ပါဘူး။

ကျုပ်အဒေါ်အိမ်မှာပဲ လိုက်နေပေတော့၊ အဒေါ်က အပျိုကြီး

သဘောလည်း ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ဘုရားကြီးက

တန်းမှာ နိဗ္ဗာန်ကုန်ဆိုင်ဖွင့်ထားတော့ မိုးလင်းကမိုးချုပ် အိမ်မှာ

နေတာပေါ့”

လို့ပြောရင်း သူ့နဲ့လိုက်နေရနဲ့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။

မဇ္ဈိလည်း ဘာမှ မပြောသာတော့ဘဲ မိတုတ်နဲ့အတူ သူ့

အိမ်ကို လိုက်လာခဲ့မိတယ်။

မန္တလေးမြို့ရောက်တဲ့အခါ မဇ္ဈိတို့ဟာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်

ကြရင်း ...

“ကဲ မဇ္ဈိ ... ကျုပ် သွားတော့မယ်၊ ညည်းရော ဘယ်သွား

မှာလဲ”

မိတုတ်ဟာ ခြံဝင်းလေး တစ်ခုရှေ့ရောက်တော့ ...

“ဒါဟာ ကျုပ်အဒေါ်အိမ်ပဲ၊ ဒီအိမ်မှာ သူတစ်ယောက်
ရှိတယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ခြံလေးထဲ လှမ်းကြည့်မိတဲ့အခါ ပျဉ်ထောင်အိမ်ထဲ
တစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရတယ်။

သူတို့ဟာ ခြံဝန်းလေးထဲကို လှမ်းဝင်ခဲ့မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်လေးထဲက မိန်းမဝဲကြီးတစ်ယောက် ဟာ
လက်ဆွဲအိတ်လေးဆွဲရင်း ထွက်လာတယ်။

မိတုတ်ကို မြင်တဲ့အခါ မိန်းမဝဲကြီးဟာ အံ့သြတကြီး အ
အရာနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဟင် တုတ်ကြီး ... နင် နင်”

လို့ ရေရွတ်သံမဆုံးခင်ဘဲ မိတုတ်က အဒေါ်ဖြစ်သူရဲ့ခါး
လှမ်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“အို အဒေါ်ကလည်း ... အဒေါ်တူမ မိတုတ်လေ၊ ဘာ
... မမြင်တာကြာလို့ ကျုပ်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူက ငေါ့တဲ့လေသံနဲ့ ...

“နင် ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တုတ်ကြီး ... ဟင်”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မိတုတ်က ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ အဒေါ်ရယ် ... ကျုပ် ဘော်ဆိုင်းက

လာတာပေါ့၊ ဧည့်သည်လည်း ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ ဒီမှာနေမလို့
သွားမလို့လဲ ... အိတ်ကြီးနဲ့”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ... အဒေါ်က တောင်

သွားမလို့ကွဲ့၊ လေးငါးရက်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ ...

တုတ်ကြီး ... နင့်ကို အိမ်အပ်ခဲ့ပြီနော်၊ ပန်းပင်တွေကို ရေမှန်

လောင်းပေးဦး၊ အိမ်ပစ်ပြီးတော့လည်း လျှောက်သွားမနေနဲ့”

မိန်းမဝဲကြီးရဲ့စကားကြောင့် မိတုတ်က ခေါင်းကို အလျင်အ
မြန် ညှိတ်လိုက်ရင်း ...

“စိတ်သာချ အဒေါ်ရေ ... တစ်အိမ်လုံးကို ဂရုစိုက်ပြီး စောင့်
ရှောက်ထားပါမယ်၊ အဒေါ် သွားမလို့မဟုတ်လား ... ကျုပ် လိုက်

ပိုးပေးမယ်”

လို့ပြောပြီး မိန်းမဝကြီးနဲ့အတူ ထွက်သွားတော့တယ်။

မဉ္ဇူဟာ အိမ်ရှေ့ကပြင်လေးမှာထိုင်ရင်း မိတုတ် ပြန်အလှူ
စောင့်နေမိတယ်။

ခဏကြာတော့ မိတုတ် ပြန်ရောက်လာပြီး ...

“မဉ္ဇူရယ် ... ဘာလို့ အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်နေရတာလဲ၊ အိမ်
တက်ထိုင်ရောပေါ့ ... လာ လာ”

လို့ ပြောရင်း အိမ်လေးထဲ ခေါ်သွားတယ်။

မိတုတ်ဟာ အိမ်ပြတင်းတံခါးတွေကို လိုက်လံဖွင့်လိုက်

...

“မဉ္ဇူရေ ... ရေမိုးချိုးပြီး အနားယူလိုက်ပေတော့၊ ဟို အ
လေးက ညည်းအိပ်ရမယ့် အခန်းပဲ”

လို့ ပြောလာတယ်။

“ဟင် ... ကျုပ်က တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရမှာပဲ

မအိပ်ရဲပါဘူးတော် ... အစ်မတုတ်နဲ့ပဲ အိပ်မယ်”

မဉ္ဇူရဲ့စကားကို မိတုတ်က အထိတ်တလန့်ဟန်နဲ့ ...

“အောင်မယ်လေး မယ်မင်းကြီးမရယ် ... ကျုပ်နဲ့တော့

အိပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဘေးမှာလူတစ်ယောက်ရှိရင် မအိပ်တတ်ဘူး

ဟာ၊ အိပ်ပျော်သွားရင် ထဘီလည်ပင်း စွပ်ချင်စွပ်နေတာ၊ ပြီးတော့

တက်လည်း ဟောက်တတ်တယ်အေ၊ ညည်း လာအိပ်လို့ မဖြစ်ပါ

ဟာ

လို့ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ မိတုတ်ရဲ့အမူအရာကို ကြည့်ရင်း ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဟင်း ဟင်း ... အစ်မတုတ်က ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးက

တော့တွေ မပျောက်သေးဘူးနော်၊ တစ်ခါက ဂျမ်းစိန်တို့တွေ အစ်မ

တုတ်ကို ထဘီလိုက်ချွတ်ရင်း နောက်ပြောင်ကြတာလေ၊ အစ်မတုတ်

ထဲကွင်းလိုက်ကျွတ်ကျပြီး ဒူးလောက်ရှိတဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီကြီး

တွေတော့ သူတို့ ပွဲကျလိုက်တာ၊ အစ်မတုတ်လည်း စိတ်ဆိုးပြီး

သူတို့ကို လိုက်ရိုက်တာ ... ခုထိ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေမိတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မိတုတ်က မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား

...

“ကောင်မ ... အတော်ကောင်းတဲ့ဦးနှောက်ပဲ၊ ငါ ထာ
ကညတ်တာကို အရိုးစွဲအောင် မှတ်ထားပါလား၊ ကဲပါအေ ... ညှဉ်
ရေချိုးချင် ချိုးပေတော့၊ ငါတော့ အသိတွေဆီသွားပြီး နှုတ်ဆက်
လိုက်ဦးမယ်”

လို့ ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။

မဇ္ဈဟာ မိမိနေရမယ့် အခန်းလေးထဲကို ဝင်ခဲ့ပြီး သင်ဖြူ
ပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲအိပ်လိုက်တော့တယ်။

မနက်ဖြန် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ ?

အပိုင်း (၈)

အေးဇာပြ

မနက်ငါးနာရီအချိန်မှာတော့ မဉ္ဇူဟာ အိပ်ရာက ဆတ်ခနဲ
ထန်နိုးလာမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ပြတင်းပေါက်က အရိပ်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲ မြင်
ထိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ အိပ်ရာက လူးလဲထရင်း အရိပ်နောက်ကို လိုက်ကြည့်
ပေမယ့် အစအနတောင် မမြင်ရတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် မဉ္ဇူဟာ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး တိုင်မှာချိတ်
ထားတဲ့ လွယ်အိတ်လေးကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ လွယ်အိတ်ထဲက ဘော်သေတ္တာလေးကို ထုတ်ကြည့်
လိုက်တယ်။

ဆရာမကြီးရဲ့ ဘိုးဘွားစိန်တွေကို မြင်လိုက်တော့မှ သက်ပြင်း
ချနိုင်တော့တယ်။

မဉ္ဇူရဲ့ ခေါင်းထဲမှာတော့ စိန်တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်ပေး
ခေါင်းလောင်းသံတွေ ညံသွားတော့တယ်။

ဦးမူသီးရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေဟာ စိန်ထည်များနောက်သို့
ခြေရာခံမိနေပြီလော။

မဉ္ဇူဟာ စိန်တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း တွေးမိရင်း ဆက်
အိပ်လို့ မရတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ပြီး လွယ်အိတ်လေးကို ကောက်
လွယ်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးဘက်ကို ထွက်ခဲ့မိတယ်။

မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးရောက်တဲ့အခါ ဘုရားကြီး မျက်နှာ
တော်သစ်ချိန် ဖြစ်နေသောကြောင့် လူစည်ကားနေတာ တွေ့ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ လူရင်းတဲ့ထောင့်မှာထိုင်ရင်း ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ ပြင်
လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူမအနားကို ပန်းသည်လေး ရောက်လာပြီး

...

“မမ ... စံပယ်ပန်းတွေ သိပ်မွှေးတယ်၊ ဘုရားလှူပါဦး

လား”

လို့ ပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ ပန်းသည်

မိန်းကလေးကို မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အစ်မကို စံပယ်ခုနစ်ကုံး ပေးပါကွယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ စံပယ်ကုံး

တွေကို သွက်လက်စွာ ဖြုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဈေးဦးပေါက်မို့ တစ်ကုံးပိုပေးလိုက်တယ်နော်၊ ဒါနဲ့ အစ်မက

မန္တလာမြေက မဟုတ်ဘူးထင်တယ်၊ ခရီးသွားလားဟင်”

လို့ မေးလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ပန်းသည်မိန်းကလေးကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပန်းဖိုး
ငွေ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ မဉ္ဇူကိုပြီးပြရင်း အနီးက ထွက်
သွားတယ်။

ဒီအခါမှ မဉ္ဇူဟာ ပန်းတွေကို ဘုရားလှူရင်း ဝတ်ပြုလိုက်
တော့တယ်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတဲ့အခါ မဉ္ဇူဟာ စောင်းတန်းအတိုင်း ဆင်းခဲ့
ရင်း ဈေးဆိုင်တွေဘက် လျှောက်ခဲ့မိတယ်။

စောင်းတန်းရဲ့တစ်ဖက်စီမှာ ဆိုင်တန်းတွေ စီစီရီရီ ရှိနေတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဆိုင်တန်းကြီးကို ငေးမောရင်း လျှောက်လာမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

“လိုတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒေသခံ
တွေပါတော့ မမ ဝယ်ခြမ်းရတာ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူ “လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပန်းသည်မိန်းကလေးကို တွေ့

ရတာကြောင့် ...

“ဝယ်စရာ အထွေအထူး မရှိပါဘူး ညီမရယ် ... ရောက်တုန်း
ရောက်ခိုက် လျှောက်ကြည့်တဲ့သဘောပါ။ ဒါနဲ့ ညီမလေးက အရောင်း
အဝယ် တယ်ကောင်းပါလား၊ ခုနက ပန်းတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်
... အခု ကုန်တော့မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မိန်းကလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားရင်း

“ဟင်း ... ရောင်းကောင်းလည်း လက်ထဲ ငွေမကျန်ပါဘူး
ဇမရယ်၊ ပိုဆိုးတာက ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေလေ၊ ခဏနေရင် အေးစားပြ
တွေ လာတော့မယ်”

လို့ ညည်းညူလိုက်တယ်။

ပန်းသည်မိန်းကလေးရဲ့စကားကြောင့် မဉ္ဇူဟာ စိတ်ဝင်စား
သွားပြီး ...

“ဘာ ... အေးစားပြ ဟုတ်လား ... အဲဒါ ဘာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ပန်းသည်မလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို

မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အောင်မယ်လေး ... မကြာခင် သိရပါလိမ့်မယ်၊ မမ သိချင်ရင် စောင့်သာကြည့်နေ၊ သူတို့လာတော့မယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူနဲ့ ပန်းသည်မလေးဟာ စကားပြောရင်း ကြေးရုပ်ကြီးတွေ ဆက်ကို လျှောက်လာမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

“နောင် ဝေ ဝေ”

ဆိုတဲ့ ကြေးစည်ထွန်ကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ပန်းသည်မလေးက မဉ္ဇူရဲ့လက်ကို အသာကုတ်လိုက်ရင်း

“ဟိုမှာလေ ... အဲဒါ အေးစားပြတော့ပဲ၊ လာနေပြီ”

လို့ တီးတိုးပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ကြေးစည်သံကြားရာကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နီညို

ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လူကြီးသုံးဦးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဝတ်စုံနဲ့လူတွေဟာ ပန်းသည်မလေးရှိရာ လျှောက်လာရင်း

...

“သံသရာမှာ နေတတ်ရင် အသေမြတ်တယ်၊ တမလွန်မှာ အေးချမ်းဖို့ ပန်းသည်မိန်းကလေးရေ ... ပန်းပေါင်းတစ်ထောင် ဆောင်းကြီးအတွက် ဒါနလေးပြုပါဦး”

လို့ ငွေဖလားကြီးကို ထိုးပေးရင်း အလှူခံလိုက်တယ်။

ပန်းသည်မလေးဟာ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ငွေဖလားထဲ အလှူငွေထည့်လိုက်ရတယ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... အခုလို အလှူဒါနပြုခြင်းကြောင့် ပန်းသည်မိန်းကလေးရေ ... ဆီပေါ၊ ဆန်ပေါ၊ ရတနာတွေ ပေါများပါစေ တွယ်”

နီညိုရောင်ဝတ်စုံနဲ့လူကြီးက ဆုပေးရင်း ကြေးစည်ကို “နောင်” ခနဲ ထုပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

အလှူခံလူကြီးတွေ ထွက်သွားတဲ့အခါ ပန်းသည်မလေးက နှုတ်ခမ်းရွဲ့လိုက်ရင်း ...

“ဟင်း ... ရတနာပေါဖို့ နေနေသာသာ ... အိုးထဲမှာလည်း ဆန်မရှိဘူး၊ ဆီပုလင်းလည်း ပြောင်နေတာပဲ”

လို့ မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ အလှူငွေထည့်ပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ ပန်းသည်တောရှင်”

မလေးကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်မိပြီး ...

“ဘာလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရတာလဲ ညီမရယ် ... ကိုယ်က လှူပြီးပြီးပဲကွယ်”

လို့ ပြောမိတယ်။

ဒီအခါမှာ ပန်းသည်မလေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားရင်း ...

“မမက ဒီမြို့က မဟုတ်တော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒီလူကြီးသုံးယောက်ဟာ တစ်သက်လုံး လုယက်ခိုးဆိုးလာတဲ့ ဓားပြကြီးတွေရှင်၊ မနှစ်ကမှ ဘယ်အရပ်က လွင့်လာမှန်းမသိတဲ့ “သူတော်စောမောင်” ဆိုတဲ့ ဘိုးတော်လိုလို ဘာလိုလိုလူကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး ဘုရားယောင်ယောင် ကျောင်းယောင်ယောင် လုပ်နေကြတာ ...။

အဲဒီ သူတော်စောမောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကလည်း သိပ်စိတ်မှန်တာမဟုတ်ဘူး၊ မမ စဉ်းစားကြည့်လေ ... တစ်သက်လုံး မကောင်းတာလုပ်ခဲ့တဲ့ လူကြီးတွေဟာ ကြောင်တောင်တောင်စောမောင်နဲ့ ပေါင်းမိမှ ဘယ်သူက စေတနာရှိပါ့မလဲရှင်၊ ပြီးတော့ စောမောင်နဲ့ လူကြီးသုံးယောက်ဟာ ညရောက်တာနဲ့ အပျက်မ မထားအိမ်မှာ တန်းစီနေ

လို့ ပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ပန်းသည်မလေးရဲ့စကားကြောင့် အလှူခံလူကြီးယောက်ကို ရွံရှာသွားမိတယ်။

သူတော်စောမောင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိတယ်၊ ဒါကြောင့် ...

“သူတော်စောမောင်က ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ပန်းသည်မလေးက ...

“လောကမှာ ပုပ်ရင်ပေါ်တာပဲ မမရယ်၊ လူသတင်း လူချင်းအင်ပြီး ပြောကြတာတော့ အဲဒီလူကြီးမှာ သားမယားရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီနဲ့ ကလေးတွေကတော့ ဒီမြို့ကို ပါမလာဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ မောင်မဲ့ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ သူက သူတော်စောမောင်ရဲ့ ဝေယျာကို လုပ်ပေးရသူလေ၊ မောင်မဲ့ပြောတာတော့ သူ့မိန်းမဟာ လဆန်းဆို ကလေးနှစ်ယောက် လက်ဆွဲပြီး “သူတော်စောမောင်” ဆိုမှာ အတောင်းတယ်ဆိုပဲ ...။

အရပ်ထဲက အကြားအမြင်ရှားတွေ၊ ဗေဒင်ရှားတွေဟာ သူတော်

စောမောင်ကြောင့် ရှိသမျှကုန်ကြတာ များတယ်၊ တချို့ဆို စောမောင်
က ဟိုဟာဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုလျှာရမယ်၊ ဘယ်အရပ်ကို ဂန္ဓာရီလျှာ
မယ်ဆိုပြီး မြန်မာပြည်အနှံ့ လျှောက်သွားရိုင်းတာ၊ နှစ်ထပ်အိမ်ပြန်
ပြီး တဲထိုးနေရတဲ့လူတွေတောင် ရှိတယ်မမရဲ့”

လို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“ညီမ၊ ပြောပုံအရဆို သူတော်စောမောင်ဟာ အတော်ဆို
ပဲ၊ ရပ်ရွာက လူကြီးတွေကရော ကိုယ့်အရပ်လာပြီး လုပ်ချင်
လုပ်နေတာ၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေရသလား”

လို့ မချီတင်ကဲ မေးလိုက်မိတယ်။

“လူကြီးတွေကတော့ ဒင်းကို ဘယ်ကြည့်ရမလဲ၊ ဒါ
လူကြီးမယားတွေက အပြောအဟောကောင်းတဲ့ သူတော်စောမောင်
လေးမှာ မိနေကြတာလေ၊ ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ လောကမှာ
ရှာမှ ကိုယ်စားရတာ၊ ကိုယ့်ဒူးကိုယ် အားကိုးပြီး ပြေးစရာရှိရင်
ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက် အားကိုးပြီး ဝမ်းစာရှာဖွေရတာပါ၊ မဖြစ်သေး
ထိုင်ပြီးစိတ်ကူးယဉ်နေရင် ထမင်းမဝတဲ့အပြင် ရူးဖို့ပဲရှိတာပေါ့၊ မ

ပန်းသည်မလေးက သူ့ခံစားချက်ကို ရင်ဖွင့်လာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ကြေးရုပ်ကြီးရှေ့ထိုင်ရင်း ပန်းသည်မလေးနဲ့ အချိန်
အကြာမြင့်စွာ စကားပြောနေမိတယ်။

အတန်ကြာတော့မှ ပန်းသည်မလေးကို နှုတ်ဆက်ရင်း မိတုတ်

အိမ်လေးကို ပြန်ခဲ့တော့တယ်။

ဘော်သေတ္တာလေးရဲ့

ကံကြမ္မာ

ဘာဖြစ်မလဲ ?

အပိုင်း (၉)

ဘော်သေတ္တာအစိုးခံရခြင်း

သားကျွန်းမော်

မဉ္ဇူဟာ သောက်ရေအိုးက ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်လိုက်

...

စည်သလားတော့ မမေးနဲ့ အစ်မတုတ်ရေ ... ကျုပ်

သက်မှာ ဘုရားကို မျက်နှာသပ်ပေးတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးတယ်။

အစ်မတုတ်က ကျွန်မကို စောင့်နေတာလား။ သွားစရာရှိရင် သွားလေ

ကျွန်မ အိမ်စောင့်ပေးမယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မိတုတ်က မဉ္ဇူစားသောက်ဖို့ ထမင်းကြမ်းကြော်နဲ့ ငါးခြောက်

ကို လှမ်းပေးရင်း ...

“ကျုပ် စစ်ကိုင်းဘက် သွားစရာရှိတယ် ... ညည်း လိုက်ခဲ့

သား”

လို့ မေးလာတယ်။

မဉ္ဇူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“နေပါစေတော့ အစ်မတုတ်ရယ် ... ကျုပ် အိမ်မှာပဲ နားနေ

တာမယ်”

လို့ပြောရင်း ထမင်းကြော်ကို စားနေလိုက်တယ်။

မဉ္ဇူ တည်းခိုရာအိမ်လေးကို ပြန်ရောက်တော့ မိတုတ်က

အပေါက်ဝက ဆီးကြိုရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲအေ့ ... ဘုရားကြီးမှာ စည်ကားရဲ့လား”

လို့ မေးလာတယ်။

အကြာတော့ မိတုတ်ဟာ စစ်ကိုင်းသွားဖို့အတွက် အိမ်က
ထွက်သွားတော့တယ်။

မဉ္ဇူဟာ စားသောက်ပြီးချိန်မှာတော့ အပင်တွေရေလောင်း
ခြံထဲဆင်းခဲ့မိတယ်။

အပင်ရေလောင်းနေချိန်မှာတော့ ကျယ်လောင်တဲ့ ပြုတ်
သံကြီးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ပေါ်ကို ပြေးတက်ခဲ့
တယ်။

အိမ်အနံ့ လှည့်ပတ်ကြည့်တော့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး နေထူ
တကျရှိနေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် သူမ၊ နေထိုင်ရာ အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်ခဲ့မိတယ်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အခန်းထောင့်မှာ လဲကျနေတဲ့
အိုးကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး နံရံမှာချိတ်ထား
လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

လွယ်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ရှာကြည့်လိုက်တော့ ...

ဘော်သေတ္တာလေးကို မတွေ့ရတော့ဘူး။

မဉ္ဇူဟာ ဘော်သေတ္တာလေး ပျောက်ဆုံးတာကို သိရတော့
အကြီးအကျယ် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားမိရင်း ပြတင်းပေါက်ကို ငုံ
ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ ဒြဲအနောက်ဘက်သရက်ပင်ကြီးနားက အနီရောင်
အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ချပြီး အရိပ်နောက်ကို ပြေး
လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အနီရောင်အရိပ်ကို လုံးဝမတွေ့တော့ဘူး။

မဉ္ဇူဟာ ဒေါ်ငွေသင် ယုံကြည်စွာအပ်နှံခဲ့တဲ့ စိန်ထည်တွေနဲ့
လေးကျွန်းမှော်ရုပ်ပါ သေတ္တာလေး အနီးခံလိုက်ရတဲ့အတွက် ခေါင်းမီး
တောက်သွားမိတယ်။

သူမဟာ အနီရောင်အရိပ်နောက်ကို လိုက်မယ့်နည်းလမ်း
ရှာကြံရင်း ဘုရားမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ နီညိုရောင်ဝတ်စုံနဲ့လူကြီးတွေကို ပြေငြိမ်
မိတယ်။

ဒါကြောင့် မဉ္ဇူဟာ ဘာမှမတွေးတော့ဘဲ မဟာပြတင်းပေါက်
ဘုရားကြီးဘက်ကို ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

ဘုရားကြီးကိုရောက်တော့ ပန်းသည်မိန်းကလေးကို လှည့်ပတ်
ရှာမိတယ်။

ဘုရားအနံ့ ရှာဖွေပေမယ့် ပန်းသည်မလေးရဲ့ အရိပ်အယောင်
တောင် မမြင်ရဘူး။

မဉ္ဇူဟာ စောင်းတန်းရှိ ဈေးဆိုင်တွေဘက် အလျင်အမြန်
သွားပြီး ပန်းသည်မလေးကို မေးမြန်းလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ပန်းသည်မလေးဟာ အိမ်ပြန်သွားပြီဆိုတာ သိ
လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ပန်းသည်မိန်းကလေးရဲ့ နေရပ်ကို ဆက်ပြီးစုံစမ်း
တဲ့အခါ ရွှေဆိုင်းရောင်းတဲ့မိန်းမကြီးက ...

“သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ မောင်ပြားကို မေးကြည့်ပါ ... မောင်
ပြားနဲ့ ပန်းသည်ပါးကွက်နဲ့က တစ်လမ်းတည်း နေကြတာ”

လို့ လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူလည်း ရွှေဆိုင်းရောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးကို ကျေးဇူးတင်
စကားပြောပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်သားတွေရှိရာဘက်ကို ပြေးထွက်ခဲ့
တယ်။

ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ရောက်တော့ တံမျက်စည်း
ထုညှိုးနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ အဘိုးကြီးကို မေးမြန်းလိုက်တော့ ...

“မောင်ပြားလား ... အလုပ်မဆင်းတာ သုံးရက်ရှိပြီ သူ့
မိန်းမ ကလေးမျက်နှာမြင်လို့ ဆိုပါ။ ကလေးမက ဘာလို့ မောင်ပြားနဲ့
တွေ့ချင်တာလဲ ... အရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့လား”

အဘိုးကြီးရဲ့အမေးကြောင့် မဉ္ဇူဟာ အလျင်အမြန် ခေါင်း
ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မမှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိ
နေလို့ပါ။ မောင်ပြားနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာပါ။ သူ ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ
သိရင် ပြောပြပါရှင်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ အဘိုးအိုဟာ မဉ္ဇူကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“မောင်ပြားကို ကျုံးကြီးနားက ရပ်ကွက်ထဲမှာ သွားရှာပေ
တာ”

လို့ ခန့်မှတ်ပြတ် ပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ဘော်သေတ္တာလေးရဲ့သတင်းကို ရဖို့ မောင်ပြား

နောက်ကို ပြေးလိုက်ခဲ့ပြန်တယ်။

ညောင်ပင်အောက်က အဘိုးအိုဟာ မဉ္ဇူထွက်သွားတဲ့အခါ

...

“မောင်ပြားတို့များ မြာသိပ်စွဲတယ်၊ သူ့မိန်းမ မျက်နှာမြင်နေ
တာတောင် အရေးတကြီးတွေ့ချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးက ရှိသေးတယ်၊

ဒီကောင် ဘာတွေရှုပ်ထားလဲ မသိဘူး” (၂)

လို့ ရေရွတ်လိုက်တော့တယ်။

တရားနာ ဘယ်သူလဲ ?

အပိုင်း (၁၀)

မီးနုသည်မ

မဇ္ဈဟာ ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီး ကျုံးဘက် ထွက်
ခဲ့မိတယ်။

ကျုံးနံဘေးရှိ ရပ်ကွက်ကိုရောက်တော့ တဲအိမ်စုတန်းကို လှမ်း
မြင်ရပြီး ကွမ်းယာသည်ကုလားလေးကို မေးလိုက်တဲ့အခါ မောင်ငြား

အိမ်ကို သိလိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ တဲအိမ်စုရို လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်းဝင်ခဲ့ရင်း မောင်
ပြားနေထိုင်ရာ ခနော်ခနဲတဲအိမ်လေးကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။

တဲအိမ်ရဲ့ အရှေ့အဖီလေးမှာတော့ မီးနေသည်ကို လာရောက်
သတင်းမေးသူတွေနဲ့ ပြည့်နက်နေတယ်။

မဉ္ဇူဟာ စိန်သူခိုးနောက်လိုက်ဖို့ ဖောက်နေတဲ့အတွက်
လူကြားထဲ တိုးဝင်လိုက်ရင်း ...

“မောင်ပြား ရှိလား ... မောင်ပြား ဘယ်မှာလဲ”

လို့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ မေးလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ နန္ဒင်းမှိုင်းရှူနေတဲ့ အသားမည်းမည်းနဲ့မိန်းမဟာ
မျက်နှာဖျက်သွားရင်း ...

“ငါ့ယောက်ျား ဘယ်မှာရှိရှိ ... ညည်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ သေ
ချင်ဆိုး ပြား ... ဒင်းဟာမတွေက ငါ့အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အတင့်ရဲလာ
ပြီ”

လို့ ရိုင်းစိုင်းစွာ ပြောလာတယ်။

မီးနေသည်မိန်းမရဲ့ အော်ဟစ်သံကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်က

သူတွေပါ ဝိုင်းအုံလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကြောင့် ရှက်စိတ်
နိသွားရင်း ...

“ရှင် မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့၊ မောင်ပြား ဘယ်
စဉ်လဲဆိုတာ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

မီးနေသည်မိန်းမဟာ ရင်ဘတ်ကို ‘ဘုန်း’ခနဲထုလိုက်ရင်း ...

“အောင်မယ်လေး အရပ်ကတို့ရဲ့ ... အရပ်ရပ်နေပြည်တော်

ကြီးလို့မှ ကောင်းသေးရဲ့လား၊ ပြားရဲ့အရှုပ်တွေ မီးနေသည်အိမ်
ထဲပြီး စော်ကားနေတာ ... အီး ဟီး ဟီး”

လို့ အော်ဟစ်ငိုနေပြန်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ မီးနေသည်မိန်းမရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် အကြီးအကျယ်
စိတ်ပျက်သွားမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ တဲအိမ်အတွင်းကို ပိန်ခြောက်ခြောက်လူတစ်
ဦးဝင်လာရင်း ...

“မိန်းမ မိန်းမ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မိန်းမကို ဘယ်သူ

ဘာလုပ်သလဲ၊ ကိုပြားကို ပြောစမ်းပါ မိန်းမရယ် ... ကိုပြား ရင်က
ငြိ”

လို့ပြောပြီး မီးနေသည်ကို ပြေးဖက်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ လူပိန်လူခြောက် မောင်ပြားကို တွေ့ရတဲ့အခါ

“မောင်ပြားဆိုတာ ရှင်လား၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရားမှာ

ရောင်းတဲ့ ပါးကွက်အိမ်ကို သိချင်တယ်၊ ရှင်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ထဲ

တာလို့ ညွှန်လိုက်တယ်”

လို့ မေးလိုက်တယ်။

“ပါးကွက်မလား၊ အရင်ကတော့ ဒီရပ်ကွက်မှာ နေတာ
အခု မရှိတော့ဘူး၊ မန္တလေးတောင်ခြေက သီလရှင်ဇရပ်ကို ခြေ
နေတယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့အဒေါ်သီလရှင်ကြီးနဲ့ အတူနေတာ”

မောင်ပြားရဲ့စကားကြောင့် မဉ္ဇူဟာ သက်ပြင်းကို “ဟင်း”
ချလိုက်ရင်း မန္တလေးတောင်ခြေကို သွားဖို့ပြင်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ တဲအိမ်လေးမှ ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်ပြီးမှ နောက်
လှည့်လိုက်ရင်း ...

“မီးနေသည်ကြီး ... မီးတွင်းထဲမှာ လင်တရား ထမ

အခွံမသင့်ရင် ရှင် ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ ရှင်ယောက်ျားလို ပိန်ခြောက်
ဆိန်ကောက်နေတဲ့လူကို အိမ်သာတောင် မဆေးခိုင်းဘူး မိန်းမတွေကို

ရှင်လို့ လင်တရားမထင်နဲ့ ... မှတ်ထားစမ်း”

လို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ပြောဆိုခဲ့တယ်။

မောင်ပြားရဲ့မိန်းမဟာ မိမိ မဆင်မခြင်ပြောခဲ့တာကြောင့်
တာမှပြန်မပြောဘဲအောင် ရှိနေတော့တယ်။

မဉ္ဇူဟာ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ရှိသူမို့ လူကြားထဲ စွပ်စွဲပြီး

နှိုင်းစိုင်းစွာပြောခဲ့တဲ့ မောင်ပြားရဲ့မိန်းမကို ပြန်လည်ချေပနိုင်ခဲ့တယ်။

ငွေပန်းထိမ်ပညာကို သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေ
သင်က ...

“မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အသက်ထက် အရှက်ကို ပိုပြီးတန်ဖိုး
ထားရမယ်”

လို့ မှာကြားခဲ့တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ရထားလုံးပေါ်ကို တက်ရင်း ဆရာမကြီး ဒေါ်ငွေသင်
တို့ သတိရနေမိတယ်။

ဆရာမကြီး ယုံကြည်စွာအပ်နှံခဲ့တဲ့ ဘိုးဘွားပစ္စည်းက
ဟာ

သူ့လက်ထဲရောက်မှ လူ့ခိုးခံလိုက်ခြင်းကို တာဝန်မကျေသလို ခံစား
နေရတယ်။

ရှေးဟောင်းစိန်နဲ့ လေးကျွန်းမှော်ရုပ်ပါ အဆောင်ပစ္စည်း အ
ခံခြင်းဟာ နီညိုရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အလှူခံလူကြီးတွေလက်ချက်လို့ ယူ
မိခြင်းကြောင့် ပန်းသည်မလေးကို ရှာဖွေမိခြင်းဖြစ်တယ်။

သူ့မှာ ဒီပစ္စည်းတွေရှိနေတာ အလှူခံလူကြီးတွေ ဘာကြောင့်
သိနေရသလဲ။

ထိုလူကြီးတွေဟာ ဦးမူသီးရဲ့ မျိုးဆက်တွေများလား။

မဉ္ဇူဟာ တွေးတောရင်း ဆရာမကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးစကားတွေ
ကို ပြန်ကြားယောင်မိတယ်။

ဒါကြောင့် လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ရင်း ဘော်သေတ္တာ
လေးကို ရအောင်ပြန်ယူဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတယ်။

လေးကျွန်းမှော်နဲ့

စိန်တွေဟာ

ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ ?

အပိုင်း (၁၁)

ရွှေလိုချင်ရင် ဓားကိုသွေးပါ

ငွေလိုချင်ရင် ကျားစာကျွေးပါ

ရထားလုံးက မန္တလေးတောင်ခြေမှာ ရပ်တန့်သွားတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ရထားလုံးပေါ်က ဆင်းပြီး ပါးကွက်ရှိရာ သီလရှင်

ရုပ်ကို ရှာဖွေခဲ့တယ်။

တောင်ခြေရဲ့တစ်နေရာရောက်တော့ အိုဟောင်းတွေ့တဲ့ ဇရပ်

ကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဆရာလေးတစ်ပါးကို မေးမြန်းကြည့်တဲ့အခါ ပါးကွက်နေထိုင်တဲ့ သီလရှင်ဖရပ်ဖြစ်နေတာ သိလိုက်ရတယ်။

ခဏကြာတော့ ပန်းသည်ပါးကွက်ရောက်လာပြီး မဉ္ဇူကိုမြင်တော့ သိပ်အံ့သြသွားတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ပန်းသည်မလေးကိုခေါ်ပြီး မန္တလေးတောင်ပေါ် တစ်ခုခုတယ်။

တောင်ပေါ်ရောက်တော့ သူမရဲ့ရတနာတွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့ပုံကို ပါးကွက်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။

ပါးကွက်က မဉ္ဇူပြောတာကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရင်း ...

“မမ၊ ပြောပုံအရဆို အနီရောင်ဝတ်နဲ့လူဟာ သူတော်မောင်ရဲ့တပည့်တွေထဲက ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မမဆီမှာ ရတနာတွေရှိနေတာ သိရတာလဲ၊ ဒါဟာ စဉ်းစားစရာမမရဲ့၊ ဘုရားမှာ အလှူခံတဲ့ လူကြီးသုံးယောက်ဟာ ငွေရရင် အကျိုးလုပ်တဲ့ ကြီးမိုက်ကြီးတွေပဲ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား ဗိုက်ပူနဲ့လူကြီးတွေ

“မြင့်ဦး” တဲ့၊ ပဲလင်းမြေလို ပိန်ရှည်ရှည်လူကတော့ “ဦးစိန်တင်” တဲ့၊ နောက်ဆုံး အရပ်ပုတဲ့လူကတော့ “ဦးလှမြိုင်” တဲ့၊ ဒီလူကြီးသုံးယောက်ဟာ မြို့မှာတော့ ဂန္ထဝင်လူမိုက်သုံးဖော်ပဲ၊ မမ ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မဉ္ဇူက ...
“သူတို့နောက်ကို လိုက်ပြီး ရတနာတွေကို ရအောင်ပြန်ယူရမယ်”

လို့ ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်တယ်။
ဒီအခါမှာ ပါးကွက်က မဉ္ဇူကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...
“မမနဲ့အတူ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြက်တစ်ယောက်ပါ။ မမရဲ့ရတနာတွေကို ဒီလူကြီးတွေလက်က ရအောင်ပြန်ယူရမယ်၊ သူတို့ကို လူတွင်ကျယ်လုပ်လွန်းလို့ ကြည့်မရတာ ကြာပြီ”

လို့ အားတက်သရော ပြောလိုက်တော့တယ်။
မဉ္ဇူတို့ဟာ ပထမဆုံး မြို့ပြင်မှာနေထိုင်တဲ့ ဦးမြင့်ဦးရဲ့ရာထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ဦးမြင့်ဦးအိမ်ကိုရောက်တော့ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ
လဲနေတဲ့ ဦးမြင့်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဦးမြင့်ဦးရဲ့မိန်းမ ဝမ်းပွဲက မဇ္ဈတို့ကို ခရီးဦးကြိုပြုရင်း လာ
ရင်းအကြောင်းကို မေးမြန်းခဲ့တယ်။

ဒီအခါမှာ ပါးကွက်က သွက်လက်စွာနဲ့ပဲ ...

“ကျွန်တော်က ဘုရားမှာ ပန်းရောင်းပါတယ်၊ ဘုရားဒကာ
ကြီး နေမကောင်းဘူးကြားလို့ သတင်းလာမေးတာပါ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဝမ်းပွဲဟာ သူ့ယောက်ျားကို ဘုရား
ဒကာ အခေါ်ခံရသဖြင့် သဘောကျသွားပြီး ...

“အေးကွယ် ... မင်းတို့ဘုရားဒကာကြီးက နေပူမီးရွာ
မရှောင် အလှူခံထွက်တာလေ၊ အခုတော့ ခါးရောဂါဖြစ်ပြီးလေ၊ အတု
လ ဆရာတုတ်ကြီးကတော့ ပြောပါတယ် ... ရောဂါအရှင်းမပျောက်
ပေမယ့် သူဖော်တဲ့ဆေး စွဲစားရင် သက်သာမယ်တဲ့လေ၊ အခုလို
တကူးတက လာပြီးသတင်းမေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

မဇ္ဈတို့ဟာ မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ ဦးမြင့်ဦး

ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း လှည့်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

လမ်းရောက်တော့ မဇ္ဈက ...

“ဒီလူကြီးကြည့်ရတာ စိန်သူခိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ဟာသူ
တောင် အိပ်ရာထဲလဲပြီး ထနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို
ဆက်ပြီးစုံဝမ်းရမယ်”

လို့ ပြောလိုက်ရင်း ဦးလှမြိုင်အိမ်ကို ခရီးဆက်ခဲ့ကြတယ်။

ဦးလှမြိုင်ရဲ့အိမ်ဟာ မန္တလေးနဲ့မေမြို့သွားလမ်းပေါ်မှာ ရှိနေ
တယ်။

ဦးလှမြိုင်ဟာ စိုက်ခင်းထဲမှာ ဝါးအိမ်လေးနဲ့ နေထိုင်သူဖြစ်ပြီး
သူတို့ရောက်သွားတဲ့အခါ စိုက်ခင်းမှာ ရေလောင်းနေတဲ့ ဦးလှမြိုင်ကို
အသင့်တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဦးလှမြိုင်က ပန်းသည်ပါးကွက်ကိုမြင်တော့ အံ့သြသွားရင်း

“ဟင် ... ပန်းသည်လေးပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျပ်ရဲ့
စိုက်ခင်းကို ရောက်လာတာပဲ”

လို့ မေးလာတယ်။

မဇ္ဈတို့ဟာ ဦးလှမြိုင်ရဲ့အမေးကြောင့် အိုးတိုးအင်းတမ်း ဖြစ်

၁၈၈

မအိုစာ

သွားခဲ့ပြီး ပန်းသည်မိန်းကလေးကပဲ ...

“ဟိုလေ ... ဦးလေးရဲ့မိတ်ဆွေ ဦးမြင့်ဦးအကြောင်း ကြားပြီး ပြီလား၊ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူးတဲ့ ... နေ့လား၊ ညလားပဲ၊ သူ့ဆီမှာ ရစရာအကြွေးရှိရင် အမြန်တောင်းထားဖို့ ကျွန်တော် လာ ပြောတာပါ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဦးလှမြိုင်ဟာ မျက်နှာပျက်သွားပြီး ...

“ဟင် ... ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီလား၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ် ဘူး ... မိန်းကလေးပြောတာ မှန်တယ်၊ သူ့မယား ဝှမ်းဝှက် ငါးစိမ်း သည် အရုံးပေးလောက်အောင် နှုတ်ကြမ်းပါဘိနဲ့၊ ကျုပ်ဆီက ချေးထား တဲ့ငွေကို အမြန်သွားတောင်းရမယ်၊ ဟိုကောင် စိန်တင်ကိုလည်း အကြောင်းကြားရမယ်၊ အခုလို တကူးတက လာပြီးသတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်”

လို့ ပြောလာတဲ့အခါ ပါးကွက်က စပ်စုဟန်နဲ့ ...

“ဟင် ... ဦးစိန်တင်ကို အကြောင်းကြားရမယ်ဆိုတော့ သူက ဘယ်ရောက်နေလို့လဲ”

လို့ မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“စိန်တင် မရှိဘူးကွဲ့၊ အခုတစ်လော ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိ ဘူး ... အိမ်လည်းမကပ်၊ အလှူခံလည်းမထွက်ဘဲ ရတနာဂူပွဲမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကနားစီးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး နတ်ပွဲတွေနောက် လျှောက်လိုက် နေတယ်”

ဦးလှမြိုင်ရဲ့စကားကြောင့် မဇ္ဈက စိတ်ဝင်တစားဟန်နဲ့ ...

“ဒါဆို အတော်ပဲ .. ကျွန်တော နတ်ပွဲကို ဝါသနာပါတယ်၊

ဦးစိန်တင်ကြီးဆိုသွားပြီး နတ်မေးရမယ်၊ ကနားပွဲက ဘယ်မှာလဲရှင်”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ ဦးလှမြိုင်က ...

“ကနားရှင်က တရုတ်တန်းမှာနေတဲ့ ပွဲရုံပိုင်ရှင် ဒေါ်ကြီးတင် တဲ့၊ စိန်တင်ဟာ မနေ့ကမှ တရုတ်တန်းကဒေါ်ကြီးတင်အိမ် ထွက်သွား တာကွဲ့၊ မိန်းကလေး နတ်မေးချင်ရင် လိုက်သွားပေါ့ကွယ်၊ စိန်တင်နဲ့ တွေ့ရင် တစ်လက်စတည်း မြင့်ဦးသတင်းပါ ပြောပေးပါ”

လို့ ပြောလာတယ်။

မဇ္ဈနဲ့ ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ ဦးလှမြိုင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး တရုတ်တန်းကို ပြန်ခဲ့ကြပြန်တယ်။

မန္တလေးမြို့ရှိ တရုတ်တန်းမှာ လူစည်ကားရာအရပ်ဖြစ်တဲ့
အတွက် လူတွေအုံ့နေတဲ့ ကနားပွဲကို အဝေးကပဲ လှမ်းမြင်နေရတယ်။

တကျိမ်းကျိမ်းမြည်နေတဲ့ နတ်ဒီးသံက ကြားရသူအပေါင်းမို့
စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေတယ်။

မြို့တို့ ကနားပွဲနားရောက်တဲ့အခါ “ကနားစီးတင်တင်စိန်”
ဆိုတဲ့ နဖူးစည်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ပန်းသည်ပါးကွက်က နဖူးစည်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း...

“ဟယ် ... ကနားစီး တင်တင်စိန်ဆိုပါလား။ ကျွန်တော်တို့
မှားနေပြီထင်တယ် မမရေ”

လို့ပြောပြီး နတ်ပွဲထဲကို ကြည့်လိုက်မိတယ်။

တကျိမ်းကျိမ်းမြည်နေတဲ့ နတ်ဒီးသံနဲ့အတူ ...

♫ *** အမေရေယဉ် ဟော်နန်းထိပ်တင် *** ဪ ချွေလို့

ပါတဲ့ ရှုမဝတဲ့ ရွှေစင် *** တိုင်းတကာဘုရင် *** မျိုးရိုးဇာတိမို့ပင်

*** ရန်သူပေါ်လျှင် *** ချေမှုန်းထားဝစဉ် *** ဓားဘုရင် ***

ကျားကိုစီးလို့ပင် *** ရွှေကိုလိုလျှင် ဓားကိုသွေးကွယ် *** ငွေကိုလို

လျှင် *** အမေကျားကို ကျွေးကွယ် *** ဓားသွေးသူ လူအများမှာ

*** ကျန်းမာ၍ ချမ်းသာစေသား *** အမေရေယဉ်က ပို့သတဲ့
မေတ္တာပွား *** ♪

ဆိုတဲ့ “အမေရေယဉ်နတ်ချင်း” နဲ့အတူ ဖင်လှုပ် ရင်ခါ
ကခုန် နေတဲ့ ဦးစိန်တင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ပန်းသည်မလေးဟာ ဦးစိန်တင်ကိုမြင်တော့ မျက်လုံးပြူးသွား
ပြီး ...

“တွေ့လားမမ ... အနက်ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အမေရေယဉ် ချော
နေတာ ဦးစိန်တင်ကြီးပေါ့။ အတော်ရယ်ရတဲ့ လူကြီးပဲ ... နာမည်
ကိုတောင် စိန်တင်ကနေ “တင်တင်စိန်” တဲ့၊ ကြည့်ပါဦး ... ဆံပင်မရှိ
တဲ့ သူ့ခေါင်းပြောင်ကြီးမှာ အမေရေယဉ်ခေါင်းဆောင်း ဆောင်းထား
တာ၊ သူများနတ်ကတော်တွေဆို အမေရေယဉ် ဝင်လို့ သိပ်ကြည့်
လို့ကောင်းတယ်၊ ဒီလူကြီးကတော့ ခေါင်းငုံ့လိုက်ရင် ခေါင်းပြောင်ကြီးနဲ့
သိပ်အရပ်ဆိုးတာပဲ”

လို့ ဝေဖန်တီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်ပြန်တယ်။

မန္တလေး ငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်လိုက်
တယ်။

နတ်ကနေတဲ့ ဦးစိန်တင်ရဲ့အနားကို ရောက်တော့ ဦးစိန်တင်
ဟာ သူ့ကို မြင်တွေ့သွားပြီး ...

“သမီးတော်က ဘာမေးချင်သလဲကွဲ့... အမေ့ကို ဓားကြေး
ဆက်သစမ်း”

လို့ ခေါင်းကိုလှုပ်ယမ်းရင်း ပြောလာတယ်။

မဇ္ဈိဟာ ငွေစက္ကူကို ဦးစိန်တင်ရဲ့ခေါင်းဆောင်းကြား ညှပ်
ပေးလိုက်ရင်း ...

“ကြာသပတေးသမီးကို ကြည့်ပေးပါ အမေ၊ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့
အတွင်းပစ္စည်းကို အမြန်ရအောင် အမေ မတော်မူပါ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဦးစိန်တင်က မျက်လုံးစုံမှိတ်ရင်း

“အိမ်း ... ကြာသပတေးသမီးရဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေ တစ်
ပတ်အတွင်း ပြန်ရအောင် အမေ မ,မယ်ကွဲ့၊ အမေ့ကို သာသနာသုံးပွဲနဲ့
ငွေစင်တစ်ရာတစ်ဆယ် တင်ပေတော့”

လို့ ပြောလာတယ်။

မဇ္ဈိဟာ ဦးစိန်တင်ကို အကဲခတ်ရင်း နတ်ထိန်းတစ်ဦးကို
ပွဲဖိုးငွေတွေ ပေးအပ်လိုက်တယ်။

ဦးစိန်တင်ဟာ နတ်ကရင်း တစ်ချက် တစ်ချက် သူမကို
စိတ်ကြည့်နေသလို ခံစားလိုက်မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ နတ်ဒိုးသံ ပြောင်းသွားပြီး ...

၂ *** ဩော် ချစ်ခင်မဝ *** ကြင်နာလှ *** သားများ
တနာ သမီးတကာနဲ့ *** နီးရလေသာ *** အမေမှာ မိနေသာလို့
*** ပြည်ရွာဒေသ *** ခဏမကြာ မြန်းကြွမှာကြောင့် *** လွမ်းလှပါ
ဦးမှ လွမ်းလှပါ *** သပြေပင်ရယ်လေ *** ရေယဉ်တဲ့စံနန်း ***
မွေးပေပြန်မယ့် လမ်းမို့ *** ကျားညိုကကြမ်း *** ၂

ဆိုတဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း နတ်ဒိုးသံနဲ့အတူ အမေရေယဉ် ပြန်ပို့
တယ်။

ကနားရှင် ဒေါ်ကြီးတင်နဲ့ မိန်းမကြီးတစ်စုဟာ ဦးစိန်တင်အနား
ပြီးလာပြီး ရေတိုက်သူ၊ ချွေးသုတ်သူ၊ ယပ်ခပ်သူတွေနဲ့ ဗျာများနေ
ကြတယ်။

ဦးစိန်တင်ဟာ မွေးပွဲကော်ဇောကြီးပေါ်မှာ အငြိမ့်သားထိုင်ရင်း
အမောဖြေနေတယ်။

ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ ဖိမ်ကျနေတဲ့ ဦးစိန်တင်ကို ကြည့်

ရင်း မြင်ပြင်းကတ်သွားမိတယ်။

ဒါကြောင့် ဦးစိန်တင်အနား တိုးကပ်သွားပြီး ကျယ်လောင်
အသံနဲ့ ...

“အောင်မယ်လေး ဦးလေးရယ် ... ရှာလိုက်ရတာ မော
တာပဲ၊ ဦးလေးက ဒီမှာလာပြီး နတ်ကနေတာကို။ ဦးလေးသူငယ်
မြင့်ဦးတစ်ယောက် ရောဂါသည်းနေပြီ အမြန်လာခဲ့ပါတဲ့၊ ခြောက် ...
ဒါနဲ့ ဦးလေးက ဘုရားမှာအလှူခံရင် ပိုးအကျိုး ယောပုဆိုးနီညိုရေ
ကြီးနဲ့ ခေါင်းပေါင်းစကို ထောင်လို့၊ ခုတော့ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးရေ
ပါးတွေလည်း မျက်နှာချေတွေ လူးလို့ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
... ဘုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာက ပြားသွားတာလားရှင်”

လို့ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်တယ်။

ဦးစိန်တင်က မျက်နှာရဲတက်သွားရင်း ...

“ဟဲ့ ပန်းသည်မ ... ငါ့အလုပ်ကို လာရှုပ်မနေနဲ့၊
သွား ... မြင့်ဦးကို ပြောလိုက် ... ကနားပွဲပြီးရင် လာခဲ့မယ်
မကျေမချမ်း ငေါက်လွှတ်လိုက်တယ်။

ပန်းသည်မလေးဟာ ဦးစိန်တင်ကို ပြောဆိုပြီးတဲ့အခါ

အတူ ကနားပွဲထဲက ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မဇ္ဈိက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်နဲ့ ...

“ညီမလေးရေ ... အစ်မတို့တော့ လွဲပြီထင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်

နဲ့ နီညိုရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လူသုံးယောက်မှာ ဦးစိန်တင်ဟာ သံသယ
ဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေပုံ
တယ်၊ အစ်မတို့ သူ့ကို စောင့်ကြည့်ရမယ်”

လို့ ပြောဆိုရင်း ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်းလိုက်တယ်။

မဇ္ဈိက ပန်းသည်မိန်းကလေးကို တောင်ခြေရှိ သီလရှင်ရပ်

ပြန်ချခဲ့ရင်း ဘုရားကြီးအနီးရှိ မိမိနေထိုင်ရာအိမ်လေးကို ပြန်ခဲ့
တာတယ်။

နှိုးနှိုးတင်က နှိုးသူရိုးလား ?

အပိုင်း (၁၂)

မမိတ်တဲလာတဲ့ဧည့်သည်

အိမ်အနံ့ လှည့်ပတ်ရှာမိပေမယ့် မိတုတ်ရဲ့အရိပ်တောင် မမြင်ရ

။

မဉ္ဇူဟာ ခုံတစ်ခုမှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှ စားဖွဲ့ပေါ်မှာ ပန်းအိုးနဲ့ဖိထားတဲ့ စာတစ်စောင်ကို

တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူရေ ...

အစ်မတုတ် အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားပြီ။

ငါ့ညီမလေး အိမ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီးနေခဲ့ပါ။ ဘာမှ

အားနာစရာမလိုဘူး။

မိတုတ်

တည်းခိုရာအိမ်ကိုရောက်တော့ အိမ်တံခါးကြီး စေ့ထားတာ

တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ အိမ်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်ရင်း မိတုတ်ကို ရှာဖွေ

တယ်။

မဉ္ဇူဟာ စာကိုဖတ်ရင်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးခံစားလိုက်မိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူတစ်ယောက် တံခါးကို ပြေးဖွင့်တဲ့အခါ မမျှော်လင့်ဘဲ

မိတုတ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ အံ့သြစိတ်နဲ့အတူ ...

“ဟင် ... မခင်ဝင်းပါလား”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

မခင်ဝင်းဟာလည်း မိတုတ်အိမ်မှာ မဉ္ဇူကို မမျှော်လင့်တော့လိုက်ရတဲ့အတွက် အံ့သြနေပုံရတယ်။

“ဟင် ... မဉ္ဇူက မိတုတ်အိမ်ရောက်နေတာကိုး၊ ဘော်ဆို မဉ္ဇူက ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ ငါ့ညီမတွေ မရှိတော့ အစ်မဖြင့် ဘယ်လို နေရမှန်းတောင် မသိခဲ့ပါဘူး။ ဟိုတုန်းကဆို စားလိုက်ကြ၊ သောက်လိုက်ကြနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်ဖြစ်နေတာကိုက ပျော်စရာပါ။ အခုလို ပြန်ဆုံရတာ အစ်မဖြင့် ယုံတောင်မယုံဘူး”

မခင်ဝင်းဟာ ရေပက်မဝင်အောင် စကားတွေဖောင်ဖို့ရင် အိမ်ထဲဝင်ထိုင်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ စိန်ထည်တွေ အခိုးခံရတဲ့အတွက် အပူဇောက်ပူတာကြောင့် မခင်ဝင်းနဲ့ စကားပြောလိုခြင်း မရှိပေ။ ဒါ့ကြောင့်

“အစ်မတုတ်ဆီ လာတာလား၊ သူမရှိဘူး ... ခရီးထွက်သွားတယ်”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ “မခင်ဝင်းက ...

“မိတုတ်တို့ကတော့ လုပ်ပြီ၊ အစ်မက မန္တလေးက ဦးလေးဆုံး

လို့ လာတာလေ၊ ဒီနေ့မနက်ပဲ ရက်လည်ပြီးတယ်၊ ဦးလေးမိန်းမနဲ့ အစ်မက သိပ်မတည့်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် မိတုတ်အိမ်မှာ တည်းဖို့လာခဲ့တာ”

လို့ ပြောလာတယ်။

မခင်ဝင်းရဲ့စကားကြောင့် မဉ္ဇူဟာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ လတ်တလောမှာ သူ့ဟာ ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်စောင့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဟန်ဆောင်ပြီးရင်း မခင်ဝင်းကို ညှဉ်းနေရတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ သူပြင်ပေးထားတဲ့ ထိုးမုန့်တုံးကို ကောက်ယူဝါးလိုက်ရင်း ...

“စကားမစပ် ပြောရဦးမယ် ... ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးက တို့ထွက်သွားပြီး မကြာဘူး ... ကျွန်းအိမ်ကြီးကို ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာခဲ့တယ်၊ ဆရာမကြီးရဲ့အမျိုးလို့ပြောတော့ အစ်မလည်း လက်ခံခဲ့

တာပေါ့၊ ဘုန်းကြီးက ဆရာမကြီးရဲ့အကြောင်းတွေ မေးတာလည်း
စုံနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဆရာမကြီးဟာ မကျွတ်လွတ်တဲ့ဘဝ ရောက်နေ
တယ်ဆိုပြီး သူ့တပည့်ယောဂီတွေကို ခေါ်လာတယ်၊ အိမ်အနဲ့ ပရိတ်
ရွတ်ရင်း ပရိတ်ရေတွေဖျန်းတာ ခေါင်းကိုမူးနောက်နေတာပဲ၊ သူတို့
ကြည့်ရတာ အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ်ခုခုကို အသည်းအသန် ရှာဖွေနေ
သလိုပဲ၊ အစ်မလည်း သူတို့လုပ်ရပ်ကို မနှစ်မြို့ပေမယ့် ဆရာမကြီး
မှာခဲ့တဲ့စကားတွေကြောင့် သည်းခံနေခဲ့ရတယ်၊ တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့
အစ်မ ဈေးသွားချိန်မှာတော့ သူတို့ဟာ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားကြ
တယ် ...၊

အစ်မအိမ်ပြန်ရောက်တော့ တစ်အိမ်လုံး မွေနှောက်ရှာထား
တာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက သူတို့ဟာ အဖိုးတန်
ငွေထည်ပစ္စည်းတွေကို ယူမသွားဘူး၊ ဆရာမကြီးရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာဆို
ခုတင်တိုင်တွေကိုတောင်ဖြုတ်ပြီး မွေနှောက်ထားကြတာ၊ ဆရာမကြီး
ဆီမှာ ဘာပစ္စည်းရှိလို့ သူတို့ သဲသဲမဲမဲရှာခဲ့ကြသလဲဆိုတာ အစ်မဖြင့်
စဉ်းစားမရပါဘူးကွယ်”

လို့ ပြောလာတယ်။

မခင်ဝင်းရဲ့စကားကြောင့် မဇ္ဈဟာ စိန်ထည်ပါ ဘော်သေတ္တာ
လေးကို ပြေးမြင်မိတယ်။

ဦးမူသီးရဲ့မျိုးဆက်တွေဟာ လေးကျွန်းမှော်နဲ့ စိန်တွေနောက်
လိုက်နေတာ သေချာပေပြီ။

မဇ္ဈဟာ စိန်တွေအနီးခံလိုက်ရတဲ့အတွက် မိမိကိုယ်ကိုယ်
ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ ငြိမ်သက်နေတဲ့ မဇ္ဈရဲ့ပခုံးကို ဖုတ်လိုက်ရင်း
...

“ဟဲ့ ညီမလေး ... ဘာတွေများ ဒီလောက် တွေးနေရတာ
လဲ၊ အစ်မတော့ အိပ်ချင်နေပြီ”

လို့ပြောရင်း ‘ဝါး’ ခနဲ သမ်းဝေလိုက်တယ်။

ဒီတော့မှ မဇ္ဈဟာ အတွေးစကို ဖြတ်လိုက်ရင်း သူ့အခန်းထဲ
မှာပဲ မခင်ဝင်းအတွက် အိပ်ရာပြင်ပေးလိုက်တယ်။

အိပ်ရာပြင်ပြီးတဲ့အခါ မခင်ဝင်းဟာ ခေါင်းအုံးနဲ့ခေါင်း ထိခံနဲ့
အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

မဇ္ဈဟာ အိပ်ရာထဲလူးလို့မိရင်း လေးကျွန်းမှော်ရုပ်နဲ့ စိန်တွေ

အကြောင်း တွေးနေမိတယ်။

နာရီပြန် နှစ်ချက်တီးချိန်ရောက်မှ သူမဟာ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်

သွားမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ 'ချွတ်' ခနဲအသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မခင်ဝင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ ?

အပိုင်း (၁၃)

လောဘကျေးဇူးနိမ္မိတ်များ

မဇ္ဈက ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး ဆတ်

ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိတယ်။

ခြင်ထောင်တွင်းကနေ အသာချောင်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မိမိ

အဝတ်အစားတွေကို မွေနှောက်နေတဲ့ မခင်ဝင်းကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဇ္ဈဟာ မခင်ဝင်းရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
မိတယ်။

“မခင်ဝင်း... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

မဇ္ဈရဲ့ လေသံမာမာနဲ့ မေးလိုက်တဲ့အသံကြောင့် မခင်ဝင်းဟာ
ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားတယ်။

မခင်ဝင်းရဲ့မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဇောချွေးပျံ့ပြီး နတ်ဝင်သည်
တစ်ယောက်လို တုန်ယင်နေတယ်။

မဇ္ဈဟာ နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ဖန်မီးအိမ်လေးကို မီးညှို့လိုက်ရင်း

“ပြောလေ... ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လို့ ထပ်မေးလိုက်တဲ့အခါ မခင်ဝင်းက သူ့ခိုးလှူမိသွားတဲ့
အတွက်...

“အစ်မ... အစ်မ ပစ္စည်းတစ်ခု ရှာတာပါကွယ်”

လို့ တုန်ယင်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောလာတယ်။

မဇ္ဈဟာ မခင်ဝင်းရဲ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ရှင်ရှာနေတာ ဆရာမကြီးဒေါ်ငွေသင်တို့ ဘိုးဘွားပိုင် စိန်တွေ
မဟုတ်လား”

လေးကျွန်းမော်

လို့မေးလိုက်တဲ့အခါ မခင်ဝင်းဟာ မျက်နှာမသာမယာနဲ့...

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အင်းလေ... အခုမှတော့

ထူးတော့ပါဘူး... အစ်မ ပြောပြပါမယ်၊ ဆရာမကြီးမဆုံးခင်
တို့အားလုံးကို ခေါ်ပြီး ဆုံးမစကားပြောတဲ့ညကို မဇ္ဈ မှတ်မိတယ်
မဟုတ်လား...”

ဆရာမကြီးဟာ တပည့်တွေအားလုံးကို ပြန်ခိုင်းပြီး မဇ္ဈတစ်
ယောက်တည်းကို ခေါ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အစ်မဟာ စပ်စုချင်
တဲ့စိတ်နဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့ပြောစကားတွေကို တိတ်တဆိတ် ချောင်းပြီး
နားထောင်ခဲ့တယ်။ ဆရာမကြီးဟာ ပွတ်လုံးခုတင်တိုင်ကို လှည့်ဖြတ်
နဲ့ မဇ္ဈကို လေးကျွန်းမော်ရပ်နဲ့ ရှေးစိန်တွေပါတဲ့ ဘော်သေတ္တာလေးကို
အပ်ခဲ့တယ်။ အစ်မဟာ စိန်တွေကိုရယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ငါ့ညီမ
အိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွားခဲ့တဲ့အတွက် လက်လျှော့လိုက်ရတယ်။

အခု မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ရတော့ စိန်တွေကို လိုချင်တဲ့
အာဘစိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် အခုလို တိတ်တဆိတ်
မိတာပါကွယ်။ အစ်မကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့... မဇ္ဈပေးချင်တဲ့ အပြစ်
မပါ”

လို့ ငိုယိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။

မဇ္ဈဟာ ငိုကြွေးချက်မနဲ့ပြောနေတဲ့ မခင်ဝင်းကို ကြည့်ရင်း သက်မောချလိုက်မိတယ်။

အသက်မဲ့ပေမယ့် တန်ဖိုးသိပ်ကြီးတဲ့ ရှေးစိန်တွေနောက်က လောဘသားတွေ လိုက်နေရတယ်။

လူတွေဟာ တပ်မက်မှုတဏှာနောက်လိုက်ရင်း နေဝင်ချိန်က နီးသထက်နီးလာတယ်။

ဆရာမကြီးဟာ သွေးသားရင်းထက် သူမကို ပိုပြီးယုံကြည်မှု အတွက် ဘော်သေတ္တာလေးကို ပေးအပ်ခဲ့တယ်။

သူမဟာ ရှေးစိန်တွေကို ထုခွဲရောင်းချပြီး လူချမ်းသာထဲ ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်လို့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူတွေမက်မောနေတဲ့ ရှေးစိန်တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူမမှာ တပ်မက်မှု အလျဉ်းမဲ့ခဲ့တယ်။

ကျေးဇူးရှင်ရဲ့စကားကို နားထောင်တဲ့အနေနဲ့သာ သေတ္တာလေးကို ကိုယ်နဲ့မကွာ ထိန်းသိမ်းခဲ့တယ်။

မိမိရဲ့ ဝီရိယလွန်ကဲမှုကြောင့် လောဘသားတွေဟာ ရှေး

စိတ် သေတ္တာလေးကို အလွယ်တကူ ခိုးယူနိုင်ခဲ့တယ်။

မိမိရဲ့ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ဘော်သေတ္တာ လေးကို တွေ့အောင် ပြန်ရှာရတော့မယ်။

သူမဟာ အလှူခံလူကြီးတွေနောက် သံသယစိတ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ ပေမယ့် ထူးခြားမှု မရှိခဲ့ဘူး။

လမ်းမရှိသောလမ်းကို ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး အသုံးချမှု ရ တော့မယ်။

မဇ္ဈဟာ အတွေးနဲ့အတူ သက်ပြင်းချစ်ရင်း ...

“ရှေးစိန်တွေနဲ့ လေးကျွန်းအော်ရပ်ပါတဲ့ ဘော်သေတ္တာလေး ပျောက်ဆုံးနေပြီ ... ကျွန်မဆီမှာ မရှိတော့ဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မခင်ဝင်းဟာ မျက်လုံးပြူးသွားရင်း “ဘာ ... စိန်တွေမရှိတော့ဘူး ... ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်

တာလဲ”

လို့ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ မဇ္ဈက စိန်တွေပျောက်ဆုံးခဲ့ပုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်

“ညီမ ပြောပုံအရဆိုရင် စိန်တွေ ခိုးယူသွားတာ ဦးမူသိရဲ့ မျိုးဆက်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ညီမဆီမှာ စိန်တွေရှိတာ မိတုတ်တွေ အနီးခေါက်ဖာတစ်လုံးကို တွေ့ရတယ်။ သိလား”

မခင်ဝင်းရဲ့အမေးကြောင့် မဇ္ဈဟာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ပြီး ..

“ကျွန်မဆီမှာ ရှေးစိန်တွေရှိတာ အစ်မတုတ်တော့ သိလေ၊ မထင်ဘူး။ သူက သူများအကြောင်း စိတ်ဝင်စားတာမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဝတ်ထုတ်တောင် ဖြည့်မကြည့်ဖူးဘူး”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မခင်ဝင်းဟာ ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“လာ ... အစ်မနဲ့လိုက်ခဲ့၊ မီးအိမ်ပါ ယူခဲ့”

လို့ ပြောပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။

မဇ္ဈလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ မခင်ဝင်းနောက်က လိုက်သွားတာ တယ်။

မခင်ဝင်းဟာ ရှေ့ကဦးဆောင်ပြီး မိတုတ်တစ်ကိုယ်တော် နေထိုင်တဲ့ အထပ်ခိုးကို တက်သွားတယ်။

မဇ္ဈလည်း နောက်ကလိုက်ပြီး တက်ခဲ့မိတယ်။

ထပ်ခိုးပေါ်ရောက်တော့ အိပ်ရာလိပ်၊ သံသေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ အနီးခေါက်ဖာတစ်လုံးကို တွေ့ရတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ ထပ်ခိုးအနံ့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း သံသေတ္တာကို ခြိတ်ကြိုးစားလိုက်တယ်။

သံသေတ္တာဟာ သော့ခတ်ထားတဲ့အတွက် အခက်တွေ့နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် မခင်ဝင်းဟာ ထန်းခေါက်ဖာလေးကို အရင်ဖွင့် ခြည့်လိုက်တယ်။

ဖာလေးအတွင်းမှာတော့ မိန်းမအသုံးအဆောင်ဟူသမျှနဲ့ စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ စာရွက်ခေါက်ကို ဆတ်ခနဲယူပြီး ဖတ်ကြည့် လိုက်တဲ့အခါ ...

“ရွှေစာရံမှာ ဆုထူးပန်တဲ့ သားယောက်ျား နားတောင်းကျ ချောင်းရေကြား၊ ဟော ... တွေပြီဗျား”

ဆိုတဲ့ စာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဇ္ဈနဲ့ မခင်ဝင်းဟာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်

ကြည့်မိရင်း ...

“စာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ မိတုတ်က စစ်ကိုင်းသွားတာဆို

လို့ မခင်ဝင်းက မေးလာတယ်။

ဒီအခါမှာ မဉ္ဇူက ...

“ကျွန်မကိုတော့ စစ်ကိုင်းသွားတယ်ဆိုတာ စာရေးပြောခဲ့တာပဲ၊ ဟာ ... ကျွန်မ အခုမှ သတိထားမိတယ်၊ ကျွန်မတို့သိတာ မတုတ်က စာမှမရေးတတ်ဘဲ၊ ရေးတာရော ဖတ်တာရော သူ လုံးဝ မတတ်ဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲရှင် ... ဆရာမကြီး ရဲ့ ရှေးစိန်တွေနဲ့ ဒီစာဟာ ဆက်စပ်နေတာလား”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်နဲ့ ခေါင်းကုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုင်နေမယ့်အစား ထသွားတာ ကောင်းတယ်၊ တို့တွေ ရွှေစာရုံကို လိုက်သွားမယ်”

လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တယ်။

ဘော်သေတ္တာလေးက

ဘယ်ည့်နီမှာလဲ ?

အပိုင်း (၁၄)

ကျောင်းအိုကြီး

မဉ္ဇူဟာ မခင်ဝင်းနဲ့အတူ ပန်းသည်ပါးကွက်ကိုပါ ဝင်ခေါ်ပြီး
ရွှေစာရံဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

မဉ္ဇူဟာ တောအုပ်တောင်တန်းတွေနဲ့ သာယာနေတဲ့ ရွှေစာ
ရံဘုရားကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စောရွေးပျံ့နေမိတယ်။

ဘုရားအရိပ်ကို ရောက်နေပေမယ့် သူတို့သုံးယောက်ရဲ့
ရင်ထဲမှာ အပူမီးတောက်နေမိတယ်။

ရွှေစာရံစေတီကို ရောက်တဲ့အခါ သုံးယောက်သား ယောင်ချာ
ချာဖြစ်နေမိတယ်။

မဇ္ဈဟာ ရင်ပြင်တော်ပေါ် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ...

“မိတုတ်ဟာ ဒီဘုရားမှာရှိတယ်ဆိုရင် ဘုရားနယ်မြေဆိုတော့
ရင်ပြင်တော်ပေါ်နဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေမှာပဲ ရှိနိုင်မယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာတော့ ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်နေတဲ့ လူတချို့
တွေ့ရတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ အပူရှိန်ပြင်းတဲ့ နေမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း

“ဟူး ... နေကလည်း ပူလိုက်တာ ခြစ်ခြစ်တောက်၊ ငါး
ခြောက်ဆို ဖုတ်ပြီးသားပဲ၊ မိတုတ်ကို ဘယ်မှာရှာကြမလဲ”

လို့ ညည်းညူပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ပန်းသည်ပါးကွက်က ...

“ခုနက မမပြောတဲ့အတိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ လိုက်

ရှာရမယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ သုံးယောက်သား ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ
ဘက် လျှောက်သွားမိတယ်။

သုံးယောက်သား ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကို တစ်ကျောင်းတစ်
ကျောင်းထွက် ရှာကြပေမယ့် မိတုတ်ရဲ့အရိပ်တောင် မမြင်ရဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတို့ဟာ ‘ဘုန်းတော်ကြီးပညာသင်ကြား
ရေး’ ကျောင်းကို ရောက်သွားကြတယ်။

မဇ္ဈတို့ဟာ ကျောင်းထဲဝင်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တဲ့အခါ ကျောင်း
သားတစ်ဦးက ...

“ဒီက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေဟာ အမျိုးသမီးဧည့်သည် ထက်
မခံဘူး အစ်မတို့ရဲ့၊ အစ်မတို့ပြောတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ ဒီက ကျောင်းတွေ
မှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မတို့ ပိုပြီးသေချာချင်ရင် တိုး
... ချောင်းနံဘေးက ကျောင်းအိုကြီးကျန်သေးတယ်၊ အဲဒီမှာ ကမ္ဘာ
လူထွားကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အစ်မတို့ သူ့ကို မေးမြန်းကြည့်ပါ”

လို့ ရှင်းပြပြီး လမ်းညွှန်ပြန်တယ်။

မဇ္ဈတို့ဟာ ကျောင်းသားညွှန်ပြတဲ့ ကျောင်းအိုကြီးရှိရာ ဆက်

လျှောက်ခဲ့မိတယ်။

လမ်းရောက်တော့ မခင်ဝင်းက နဖူးကချွေးကို သုတ်လိုက်ရင်း

“ရွှေစာရုံမှာ ရှိသမျှဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း ကုန်ပြီ၊ ကျောင်းအိုကြီးမှာ မိတုတ်ရဲ့သတင်းကို စုံစမ်းလို့မရရင် တို့တွေ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ မဉ္ဇူက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“မခင်ဝင်းပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဘော်သေတ္တာလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ လမ်းစပျောက်နေပြီပေါ့၊ အစ်မတုတ်ဟာ ကျုပ်ကို စာရေးပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း စစ်ကိုင်းဘက်ကို သွားတာထင်တယ်”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ပန်းသည်ပါးကွက်ဟာ ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“လမ်းလျှောက်ရလွန်းလို့ ခြေတွေလည်း တိုတော့မယ်၊ မမတို့ပြောတဲ့ အစ်မကြီးဆီမှာ ရတနာတွေရှိတာ သေချာရဲ့လား၊ ကျွန်တော်တော် ရေဆာနေပြီ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်မှ ကပ္ပိယကြီးဆီမှာ ရေတောင်းသောက်ရမယ်”

လို့ ညည်းညူလိုက်တယ်။

သူတို့ဟာ နာရီဝက်ကျော်မျှ လမ်းလျှောက်ပြီးတဲ့အခါ ကျောင်း

အိုကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျောင်းအိုကြီးရဲ့ စည်းရိုးတွေဟာ ဆွေးမြည်နေပြီး ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ ဖြစ်နေတယ်။

သုံးယောက်သား ကျိုးပျက်နေတဲ့ စည်းရိုးကို ခွကျော်ရင်း ကျောင်းအတွင်း ဝင်ခဲ့မိတယ်။

ကျယ်ပြန့်တဲ့ ကျောင်းဝင်းကြီးအတွင်းမှာတော့ သရက်ပင် တန်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ပန်းသည်မလေးဟာ အပြတ်လိုက် မှုတ်ဝင်းနေတဲ့ ခုဏှံသရက်သီးကြီးတွေကို မော့ကြည့်ရင်း သွားရည်ကျနေမိတယ်။

ကျောင်းအိုကြီးရဲ့အနားကို ရောက်တော့ သူတို့ဟာ ကပ္ပိယကြီးကို အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်မိတယ်။

တစာစာအော်ခေါ်ပေမယ့် လူရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ဘူး။

ဒီအချိန်မှာပဲ ...

ကျောင်းဝင်းနံဘေးက ဖြတ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ

တို့ကို မြင်သွားပြီး ...

“ဟေ့ မိန်းကလေးတွေ ... ကပ္ပိယကြီးကို ဈေးထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ခဏစောင့်နေကြ ... လာခါနီးပြီ”

လို့ လှမ်းပြောသွားတယ်။

မခင်ဝင်းဟာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားရင်း ...

“ဒုက္ခပါပဲ ... အရေးထဲမှာ အရာပေါ်ပြန်ပြီ၊ တို့တွေ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

လို့ မဇ္ဈကို လှည့်မေးလာတယ်။

မဇ္ဈဟာ ကျောင်းအိုကြီးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခဏစောင့်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်မတော့ ဟောဒီကျောင်းအိုကြီးကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပေမယ့် သူ့မှာ အနုစိတ်လက်ရာတွေ ကျန်သေးတယ်၊ ကပ္ပိယကြီးကို စောင့်ရင်း ကျောင်းပေါ် တက်ကြည့်ဦးမယ်”

လို့ပြောပြီး ကျောင်းဝင်းအနှံ့ လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။

မခင်ဝင်းနဲ့ ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ လာရင်းကိစ္စထက် ဆာလောင်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တာကြောင့် ဝါးလုံးရှည်ကို တံချူလုပ်ရင်း သရက်သီးတွေကို ခူးလိုက်ကြတယ်။

သရက်သီးခူးဆွတ်ပြီးတဲ့အခါ နှစ်ယောက်သား ထိုင်ရင်း သရက်သီးတွေကို အငမ်းမရ စားသောက်လိုက်ကြတယ်။

မဇ္ဈဟာ ကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ ရေတွင်းပျက်ကြီးဆီ ရောက်သွားတယ်။

သူမဟာ ရေတွင်းကြီးကို အမှီးထားတဲ့ အမှီးပြာသာဒ်မှ ပန်းပုလက်ရာတွေကို မော့ကြည့်ရင်း ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်နေမိတယ်။

ကျောင်းအိုကြီးရှိ ပန်းပုလက်ရာ ရုပ်လုံးရုပ်ကြွနဲ့ စုလစ် မွန်းချွန်တွေကို ကြည့်ရုံမျှနဲ့ သိပေါ့ဘုရင်လက်ထက်က သူကြွယ်တစ်ဦး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့တာကို ခန့်မှန်းနိုင်တယ်။

မဇ္ဈဟာ ကျောင်းအိုကြီးရဲ့ ပရဝဏ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးတဲ့အခါ ကျောင်းပေါ်တက်ကြည့်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

ကျောင်းအိုကြီးရဲ့ဝင်ပေါက်တံခါးမကြီးကို တွန်းကြည့်လိုက်တော့ ‘ကဦး’ ခနဲ ပွင့်သွားတယ်။

မဇ္ဈဟာ ကျောင်းတံခါးပွင့်သွားတဲ့အခါ အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။

ကျောင်းကြီးမှာ ဘာတွေ့ရမလဲ ?

အပိုင်း (၁၅)

ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်

လေးကျွန်းမော်

ဘယ်။ ကျက်သရေခန်းရဲ့ တစ်ဖက်စီမှာတော့ ထူထည်ကြီးတစ်ခု

ရှိရည်ကြီးတွေကို တွေ့ရပြန်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ရှေးဟောင်းဗီရိုကြီးတွေရဲ့ အနားကပ်ကြည့်လိုက်တဲ့

အခါ ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်နိပါတ်များနဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တူကြီးတွေကို
တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ... မဉ္ဇူဟာ ကပ္ပိယကြီးကို ပညာမဲ့တစ်ယောက်
ဟုတ်မှန်း ရိပ်စားမိလိုက်တယ်။

ကျယ်ဝန်းတဲ့ အိပ်ခန်းကပ်ရဲ့ အတွင်းရောက်တော့ ခုတင်နဲ့
စားပွဲတစ်လုံးကို တွေ့ရပြန်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ စားပွဲအနီး လျှောက်ခွဲမိရင်း အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်မိ
တယ်။

စားပွဲရဲ့အောက်ဆုံးအံ့ဆွဲမှာတော့ မိန်းမဝတ်ထဘီနဲ့ အင်္ကျီ

မဉ္ဇူဟာ ကျောင်းအိုကြီးထဲကို လှမ်းဝင်ခဲ့ရင်း ကျောင်းအိုကြီးကို အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရတယ်။ မဉ္ဇူဟာ ထဘီနဲ့အင်္ကျီတွေ
ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ကျောင်းအိုကြီးရဲ့ ကြမ်းခင်းတွေဟာ ကျွန်းသစ်သားနဲ့ ဒီအချိန်မှာပဲ မခင်ဝင်းနဲ့ ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ မဉ္ဇူရဲ့
ထားပြီး ကျယ်ဝန်းတဲ့ ကျက်သရေခန်းဆောင်ကြီးကိုလည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။ အနားကို ရောက်လာကြတယ်။

၁၄၈

မအိုတာ

မဇ္ဈိရဲ့လက်မှာ ကိုင်ထားတဲ့ ထဘီနဲ့အင်္ကျီကို မြင်တဲ့အခါ
မခင်ဝင်းက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး ...

“ဟင် ... ဒါ ဒါ မိတုတ် အမြဲဝတ်နေကျ ထဘီနဲ့အင်္ကျီပဲ
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

မဇ္ဈိဟာ မခင်ဝင်းကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီကျောင်းအိုကြီးမှာ မိတုတ်ရှိနေတာ သေချာတယ်။ ကမ္ဘာ
ကြီးနဲ့ သူက ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ။ ဟို ... မတော်တာတွေများ

လို့ ပြောစကားမဆုံးခင်ဘဲ သူတို့အနောက်က ...

“ကမ္ဘာကြီးနဲ့ မိတုတ်ဟာ သိပ်ကို ပတ်သက်တာပေါ့။ ဘာ
ကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ပဲ”

ဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

မဇ္ဈိတို့ဟာ အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်မိတဲ့အခါ ယောက်
တစ်ဦးရဲ့အသွင်နဲ့ မိတုတ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဇ္ဈိနဲ့မခင်ဝင်းဟာ မိတုတ်ကို မယုံနိုင်ဟန်နဲ့ ကြည့်လိုက်ရ

“ဟင် မိတုတ် ... ရှင် ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

လို့ တအံ့တသြ မေးလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ မိတုတ်က ဟက်ဟက်ပတ်ပက် ရယ်လိုက်ရင်း

“ကျုပ်နာမည်မောင်မောင်တုတ်၊ ကျုပ်ဟာ ယောက်ျားစင်စစ်

ကဝကနေ မိန်းမယောင်ဆောင်ပြီး ဘော်ဆိုင်းမြို့က ငွေပန်းထိမ်အိမ်

ကြီးမှာ ဘာကြောင့်ပုံပြောင်းနေသလဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ ဘော်ဆိုင်း

မြို့ကိုတည်ခဲ့တဲ့ မူနွယ်-မူသီးညီနောင်ထဲက ဦးမူသီးရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုး

ဆက်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ဦးမူနွယ်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ငွေ

ဆင်ဟာ သူ အရူးအမူး ဝါသနာထုံတဲ့ ငွေပန်းထိမ်ပညာရပ်ကို လိုက်

စားရင်း အမျိုးသမီးတပည့်တွေကို လက်ခံပြီး ပညာသင်ကြားပေးခဲ့

တယ် ...

ကျုပ်ဟာ ငွေပန်းထိမ်အိမ်ကြီးမှာ အဝယ်တော်မိတုတ်အနေနဲ့

နှစ်ရှည်လများ ဟန်ဆောင်ပြီး လူယုံတော်မခင်ဝင်းရဲ့ မောက်မာမှုကို

သည်းခံခဲ့တာ။ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ရှာဖွေခဲ့ရတဲ့ ရှေးစိန်တွေနဲ့ လေးကျွန်း

မှော်လိုခေါ်တဲ့ အင်းချပ်လေးကြောင့်ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ကျွန်းအိမ်ကြီးမှာ

အဝယ်တော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး ဘိုးဘွားအမှုထမ်း

တွေကို တိတ်တဆိတ် ရှာဖွေခဲ့တယ် ...

ဒေါ်ငွေသင်ဟာ ဘိုးဘွားအမွေတွေကို လုံခြုံတဲ့နေရာမှာ လျှို့ဝှက်သိမ်းထားတဲ့အတွက် ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်အတွက် စုတ်ရော လာဘ်ရောဝင်တဲ့နေ့ကတော့ ဒေါ်ငွေသင် မသေခင် ညက ပါပဲ ...။

ဒေါ်ငွေသင်ဟာ တပည့်မအားလုံးကိုခေါ်ပြီး ဆုံးမစကားတွေ ပြောကြားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အားလုံးကို ပြန်လွှတ်ပြီး မဉ္ဇူတစ်ယောက် ကိုပဲ နေခိုင်းခဲ့တယ် ...။

ကျုပ်ဟာ ဒါကို မသင်္ကာတဲ့အတွက် အောက်ထပ်ကို ဆင်းဟန်ပြုပြီး အိမ်ကြီးရဲ့ အမိုးထုပ်တန်းပေါ်မှာ တိတ်တဆိတ်ထိုင်ရင်း ဒေါ်ငွေသင်ရဲ့စကားတွေကို ချောင်းပြီးနားထောင်ခဲ့တယ် ...။

ကျုပ်နဲ့အကြံတူတဲ့ မခင်ဝင်းကလည်း အိပ်ခန်းအပြင်ကနေ ဒေါ်ငွေသင်ရဲ့ ပြောစကားတွေကို တိတ်တဆိတ် နားစွင့်နေခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ ထုပ်တန်းပေါ်ကနေ ခဲရာခဲဆစ် ချောင်းကြည့်နေရာက ဒေါ်ငွေသင်ဟာ စိန်တွေဝှက်ထားတဲ့ ဖျင်ဘောင်းဘီလေးနဲ့ လေးကျွန်းမှော်ရုပ်ပါတဲ့ ဘော်သေတ္တာလေးကို မဉ္ဇူလက် အပ်ခဲ့တာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ဒေါ်ငွေသင်သေဆုံးတဲ့အခါ မဉ္ဇူကို မန္တလေးရောက်

အောင် ခေါ်ခဲ့ပြီး ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်တွေကို ပြန်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ မဉ္ဇူဟာ မဟာမြတ်မုနိဘုရားက ပြန်လာချိန်မှာတော့ သူ့အလစ်မှာ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်တွေပါတဲ့ ဘော်သေတ္တာလေးကို ကျုပ် အရယူခဲ့တယ်။

လို့ပြောရင်း မဉ္ဇူကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ကဲ မဉ္ဇူ ... ကျုပ်ဟာ ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်တွေကို ပြန်ရဖို့ နှစ်တွေအကြာကြီး ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ အခု ကျုပ်တို့ရဲ့ဘိုးဘွားစွယ်စုံကို ကျုပ် ပြန်ရပြီး ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူစိမ်းလက်ထဲ အပါအခံနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ မဉ္ဇူသကနတ်ပန်းလို လှပတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ပါ။ လာလမ်းအတိုင်း လှည့်ပြန်ပါကော့”

လို့ အေးစက်တဲ့လေသံနဲ့ ပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့မျက်နှာကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်ရင်း ...

“ဒီမယ် မောင်မောင်တုတ် ... ဘိုးဘွားအမွေကိုရဖို့အတွက် ယောက်ျားကနေ မိန်းမဟန်ဆောင်ပြီး အောက်တန်းကျကျ လိမ်ညှာခဲ့တဲ့ ရှင့်ရဲ့ ကလိမ်ကကျစ်ညှစ်ကို ချီးကျူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာ

မကြီးဒေါ်ငွေသင်ဟာ လောဘသား ဦးမူသီးရဲ့ မျိုးဆက်တွေလက်ကို
ဘိုးဘွားအမွေတွေရောက်မှာ သိပ်ပြီးစိုးရိမ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မကိုလည်း
ဒီပစ္စည်းတွေကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး ကာကွယ်ဖို့ မှာခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ
ရှင်တို့ဘိုးဘွားပစ္စည်းတွေနဲ့ လုံးဝမသက်ဆိုင်တဲ့ လူစိမ်းဖြစ်နေပေမယ့်
ရှင်တို့လို တဏှာရှူး မဟုတ်ဘူး...။

ဆရာသမားရဲ့ကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်တဲ့အနေနဲ့ စိန်တွေကို ထိန်း
သိမ်းခဲ့တာပါ။ ဆရာမကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်မှ
ကျွန်မ လိပ်ပြာသန့်နိုင်မယ်။ ရှင်သိထားဖို့က ရှေးစိန်တွေနဲ့ လေး
ကျွန်းမှော်ကို ကျွန်မ ရအောင်ပြန်ယူမယ်။ ရှင် လုံခြုံအောင် သိမ်းပေး
တော့”

လို့ လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။

မခင်ဝင်းနဲ့ ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ မောင်မောင်တုတ်ကို
တစ်လှည့် မဉ္ဇူကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေကြတယ်။

မဉ္ဇူရဲ့ ကြိုးဝါးသံကြောင့် မောင်မောင်တုတ်ဟာ မျက်မှောင်
ကြုတ်သွားမိတယ်။

မောင်မောင်တုတ် နဲ့ မဉ္ဇူ

ဘာ ဆက် ပြန် မ လဲ ?

အပိုင်း (၁၆)

ဘော်သေတ္တာလေးရဲ့ဇာတ်သိမ်း

မောင်မောင်တုတ်ဟာ မဉ္ဇူရဲ့စကားကို သဘောကျဟန်နဲ့
ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဟား ဟား ဟား ... ကြိုက်သွားပြီ ပန်းကလေးနော်
မောင်မောင်တုတ်တို့က ဒါမျိုးမှကြိုက်တာဗျ၊ မင်းရဲ့စိန်ခေါ်မှုကို ကျုပ်

လက်ခံတယ်။ ကျုပ်ဟာ ယောက်ျားပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အားနဲ့
တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မတရားအနိုင်မယူချင်ဘူး။ မင်းကို အခွင့်
အရေးတစ်ခု ပေးမယ်။ ရှေးစိန်နဲ့ လေးကျွန်းမှော်ရုပ်ဟာ ဟောဒီ
ကျောင်းအိုကြီးထဲမှာပဲ ရှိတယ်။ မင်းတစ်ယောက်တည်းရဲ့ အစွမ်းစနဲ့
တွေ့အောင်ရှာပေတော့။ မရှာနိုင်ရင်တော့ မင်းဟာ ငါ့ကို လက်ထပ်ရ
လိမ့်မယ်။"

လို့ ပြတီတီမျက်နှာပေးနဲ့ ပြောလာတယ်။

မဇ္ဈဟာ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့စကားကြောင့် အံ့ကိုတင်းတင်း
ကြိတ်မိရင်း ...

"ရတယ်လေ ... ကျွန်မကတော့ စိန်တွေကို ရအောင် ပြန်
ယူရမှာပဲ။ ရှင် သတိထားပေတော့။"

လို့ ကြိုးဝါးလိုက်တဲ့အခါ မောင်မောင်တုတ်က ခုတင်ပေါ်
ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း မဇ္ဈရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို အကဲခတ်နေလိုက်တယ်။

မခင်ဝင်းနဲ့ ပန်းသည်ပါးကွက်ဟာ ရင်ထိတ်စွာနဲ့ မဇ္ဈကို
စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။

ကျောင်းအိုကြီးထဲမှာ ဗိရိကြီးနှစ်လုံး၊ ဒေါင်းလန်းကြီးတစ်ခုနဲ့

ပန်းပုရုပ်တွေအပြင် မောင်မောင်တုတ်မွေးထားတဲ့ ကြက်တူရွေးတစ်
ကောင်ပါ ရှိနေတယ်။

ပြီးတော့ ဖန်ပေါင်းချောင်လေးနဲ့ အလှမွေးထားတဲ့ ရွှေငါး
လေးတွေကိုပါ တွေ့ရတယ်။

မဇ္ဈဟာ ကျောင်းကြီးအနဲ့ လှည့်ကြည့်ရင်း ပထမဆုံးအနေနဲ့
ကျမ်းစာအုပ်များထားရှိရာ ဗိရိကြီးကိုဖွင့်ပြီး မွေနှောက်ရှာဖွေတယ်။

ကျက်သရေခန်းအတွင်းရှိ ကျောင်းဆောင်ရဲ့ အကြိုအကြားပါ
မကျန် ရှာဖွေပေမယ့် လုံးဝမတွေ့ရဘူး။

"ဟဲ ဟဲ ... မောနေပြီလား၊ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့ ပန်း
ကလေးရယ်။"

လို့ မောင်မောင်တုတ်က လှောင်ပြောင်ပြောလာတယ်။

မဇ္ဈဟာ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ လှောင်ပြောင်မှုကြောင့် မျက်နှာ
ရဲသွားပြီး အိပ်ခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းတွေကို ရှာဖွေပြန်တယ်။

မဇ္ဈဟာ မောင်မောင်တုတ် ကျောမှိုထားတဲ့ ခေါင်းအုံကို
ဆွဲယူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ခေါင်းအုံထဲမှာရှိတဲ့ မှိုတွေကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ မိုးကြားက မာတောင့်တောင့်အရာတစ်ခုကို စမ်း
မိတယ်။

မဉ္ဇူဟာ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း
ထိုအရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူရဲ့လက်မှာတော့ နတ်ဝတ်တန်ဆာဝတ်ဆင်ထားတဲ့ 'လေး
ကျွန်းမှော်' အင်းချပ်လေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

မောင်မောင်တုတ်ဟာ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ...

“မင်းတော်ပါတယ် မဉ္ဇူ။ ဒါပေမဲ့ စိန်တွေ ကျန်သေးတယ်၊
တွေ့အောင် ရှာပေတော့”

လို့ လှောင်သလို ပြောလာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ လေးကျွန်းမှော်ရုပ်ပါ သတ္တုပြားလေးကို မခင်ဝင်း
လက်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အိပ်ခန်းပြင်ကို ပြန်ထွက်သွားတယ်။

မောင်မောင်တုတ်ဟာ မဉ္ဇူနောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်
ရင်း လိုက်ပါလာတယ်။

ကျောင်းကြီးရဲ့ အလယ်ရောက်တော့ မောင်မောင်တုတ်ဟာ

ခါးထောက်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ပွဲကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ သိပ်ကောင်းနေပြီ၊
သေချာတာကတော့ မကြာခင်မှာ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ဇနီးမယား ဖြစ်တော့
မယ် ... ဟဲ ဟဲ”

လို့ပြောပြီး လှောင်ပြောင်ပြန်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ မောင်မောင်တုတ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စိန်တွေရှိနိုင်
မယ့်နေရာကိုသာ စဉ်းစားနေမိတယ်။

ကျောင်းအိုကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံ ကြားလောက်အောင်
တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

မခင်ဝင်းနဲ့ ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ မဉ္ဇူကိုသာ မျက်တောင်
မခတ်တမ်း ငေးစိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ လှောင် ချိုင့်တွင်းရှိ ကြက်တူရွေးဟာ အစာကို
တုတ်လိုက်၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွလှုပ်နေရာက “ရွှေငါး ရွှေငါး” လို့ မပီမသ
အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

မောင်မောင်တုတ်ဟာ ကြက်တူရွေးရဲ့အသံကြောင့် မျက်
မှောင်ကြီးကြုတ်သွားရင်း မျက်နှာပျက်သွားတယ်။

မဇ္ဈဟာ ကြက်တူရွေးရဲ့အော်သံကြောင့် ရွှေငါးရှိရာ ဖန်ပေါင်း
ချောင်လေးကို သတိပြုမိသွားတယ်။

အတွေးတစ်ခုက သူ့ခေါင်းထဲကို ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတယ်။

ဒါကြောင့် ရွှေငါးလေးတွေ ကူးခပ်နေတဲ့ ဖန်ပေါင်းချောင်
အနီး တိုးကပ်သွားရင်း စူးစိုက်ကြည့်မိတယ်။

ဒီအခါမှာ ရွှေငါးလေးတွေ ကူးခပ်သွားနေတဲ့ ကျောက်ဆောင်
ကြားက အရောင်လက်နေတဲ့ စိန်ပွင့်လေးတွေကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်
ရတယ်။

မဇ္ဈဟာ မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ စိန်တွေကို တွေ့လိုက်ရတဲ့

အတွက် အံ့သြမှင်တက်သွားမိတယ်။

ပြီးတော့ ဖန်ပေါင်းချောင်ရှိရာကို ပြေးသွားပြီး စိန်တွေကို
နှိုက်ယူဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

“စိန်တွေကို မထိနဲ့ ... သေဖို့သာပြင်ထား”

မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်သံနဲ့အတူ ပန်းပု
ရုပ်တစ်ခုက လေထဲ လွင့်ပျံလာတယ်။

မဇ္ဈဟာ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ အမှတ်မထင်လုပ်ရပ်ကြောင့်

တိုက်ကိုဝပ်ပြီး ရှောင်တိမ်းလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ပန်းပုရုပ်ဟာ ဖန်ပေါင်းချောင်ကို ထိမှန်ပြီး ‘ခွမ်း’
ခနဲ ကျကွဲသွားတယ်။

မဇ္ဈဟာ ကြမ်းပေါ်လွင့်စဉ်ကျလာတဲ့ စိန်ပွင့်လေးတွေကို လျင်
မြန်စွာ ကောက်ယူလိုက်မိတယ်။

မောင်မောင်တုတ်ဟာ ဒေါသတကြီးအမှုအရာနဲ့ မဇ္ဈရှိရာ
ပြေးဝင်လာတယ်။

ပန်းသည်မိန်းကလေးဟာ လောဘဇောကပ်ပြီး အရှိန်နဲ့ပြေး
လာတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ကို ခြေထိုးခံလိုက်တယ်။

မောင်မောင်တုတ်ဟာ အရှိန်နဲ့ ကြမ်းပေါ်ကို ‘ဘိုင်း’ ခနဲ
ထဲကျသွားတော့တယ်။

ဒီအခါမှာ မခင်ဝင်းနဲ့ ပန်းသည်ပါးကွက်ဟာ မောင်မောင်
တုတ်ရဲ့ကိုယ်ပေါ် တက်ဖိထားကြရင်း ...

“မဇ္ဈ ... စိန်တွေယူပြီး အမြန်ပြေးတော့ ... ပြေး ပြေး”
လို့ အော်ဟစ်လိုက်ကြတယ်။

မဇ္ဈဟာ စိန်ပွင့်လေးတွေကို လက်ထဲကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်

ရင်း ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချလိုက်တယ်။

မခင်ဝင်းတို့ရဲ့ တက်ဖိခြင်းခံရတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ဟာ သူတို့လက်က အားကုန်ဆောင့်ရုန်းလိုက်ရင်း မဉ္ဇူနောက်ကို ဒေါသတကြီး ပြေးလိုက်ခဲ့တယ်။

“မိန်းမယုတ် ... ငါ့စိန်တွေ ပြန်ပေး”

မောင်မောင်တုတ်ဟာ သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ပြီး မဉ္ဇူနောက်ကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်တော့တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ကျောင်းဝင်းအတွင်း လှည့်ပတ်ပြေးနေရာက ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို တွေ့သွားတယ်။

ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက် မြေပေါ်မှာ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေတဲ့ မြေအောက်ရေပိုက်လိုင်းကြီး တစ်ခု။

မဉ္ဇူဟာ ဘာမှမတွေ့တော့ဘဲ ရေပိုက်လိုင်းကြီးအတွင်းကို ပြေးဝင်လိုက်တယ်။

မောင်မောင်တုတ်ဟာလည်း မဉ္ဇူနောက်က ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာတယ်။

ရေပိုက်လိုင်းရဲ့အဆုံးရောက်တော့ မဉ္ဇူဟာ မြေပြင်ပေါ် ပြန်

ရောက်ဖို့အတွက် ပိုက်လိုင်းနံရံကို ခဲရာခဲဆစ် ကုပ်တက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ မြေပေါ်ရောက်တဲ့အခါ ပိုက်လိုင်းထဲ ငွ်ကြည့်လိုက်တော့ မောင်မောင်တုတ်ကို မြင်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ အားကုန်ကြီးပြေးရင်း လယ်ကွက်တစ်ခုကို ရှောက်သွားတယ်။

မရပ်မနား ပြေးခဲ့ရတဲ့အတွက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဖောတိုက်လာတယ်။

ဘယ်လိုမှ ဆက်လှမ်းလို့မရအောင် ခြေလှမ်းတွေက နှေးကန်လာတယ်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ နှေးလာတဲ့အတွက် မောင်မောင်တုတ်ဟာ မီလုနီးပါးဖြစ်လာတယ်။

လယ်ကွက်ရဲ့ တစ်နေရာအရောက် မဉ္ဇူဟာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ခြေခေါက်လဲသွားတော့တယ်။

“ခွေးမ ပေးစမ်း ... ငါ့စိန်တွေ ပေးစမ်း”

မောင်မောင်တုတ်ဟာ မဉ္ဇူရဲ့နောက်ကျောကို လှင့်သွေရင်း အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

မဉ္ဇူဟာ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့လက်က လွတ်ဖို့ ကြိုးစားပေး
မယ့် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတဲ့အတွက် ရုန်းမရအောင် ရှိနေတယ်။
ရုန်းကန်နေတဲ့ မဉ္ဇူရဲ့လက်အစုံဟာ အနားမှာရှိတဲ့ ဂေါ်ပြာ
တစ်လက်ကို ကောက်ဆွဲမိရင်း မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ခေါင်းကို 'ဖြောင်း'
ခနဲ ရိုက်ချလိုက်တယ်။

မောင်မောင်တုတ် နောက်ပြန်လဲကျသွားတဲ့အခါ မဉ္ဇူဟာ
ပန်းစိုက်ခင်းရှိရာဘက်ကို အားကုန်ပြေးသွားမိတယ်။

ပန်းစိုက်ခင်းကိုဖြတ်ပြီးချိန်မှာတော့ နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့
အခါ မောင်မောင်တုတ်ဟာ ခေါင်းကို လက်နဲ့အုပ်ရင်း အသည်းအသန်
ပြေးလိုက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ ပြေးလွှားရင်း တစ်နေရာရောက်တော့ ကျွဲကျောင်းရာ
က ပြန်လာတဲ့ ကျွဲကျောင်းသားတချို့နဲ့ ကျွဲအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ
တယ်။

သူမဟာ ကျွဲအုပ်ကြား တိုးဝင်ရင်း မောင်မောင်တုတ်ကို
မျက်ခြည်ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

မောင်မောင်တုတ်တစ်ယောက် ကျွဲအုပ်နားရောက်တဲ့ အခါမှာ

တော့ မထင်မှတ်တဲ့အမြစ်တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။

ကျွဲကျောင်းသားတွေဟာ မောင်မောင်တုတ်ကိုမြင်တဲ့အခါ
မျက်နှာပျက်သွားကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ကျွဲရိုင်းကြီးတွေဟာ ချို (ဂျို) ဝှေ့ရင်း ခတ်ကွင်း
ပြင်လိုက်ကြတယ်။

ကျွဲရိုင်းကြီးတွေဟာ ခတ်ကွင်းပြင်ပြီးတဲ့အခါ ပိုးပုဆိုးအနီနဲ့
ပိုးအကျီအနီရဲ့ရဲရဲ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ရှိရာ အားကုန်ပြေး
တော့တယ်။

မောင်မောင်တုတ်ဟာ အမှတ်မထင် သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာတဲ့
ကျွဲရိုင်းတွေကို ကြည့်ရင်း မှင်တက်သွားမိတယ်။

ကျွဲရိုင်းအုပ်ကြီးဟာ မောင်မောင်တုတ်ရှိရာ အရှိန်နဲ့ ပြေးဝင်
ထိုးခတ်ကြတော့တယ်။

ကျွဲကျောင်းသားတွေလည်း မထင်မှတ်တဲ့ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ဘာ
လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ကြောင်အမ်းနေမိကြတယ်။

မဉ္ဇူဟာ အသည်းအသန်ပြေးလွှားရင်း နောက်ပြန်ကြည့်ကြည့်
မိတယ်။

ဒီအခါမှာ ကျွဲရိုင်းတွေရဲ့ချိုဖျားမှာ အသက်ပျောက်ရရှာတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။

မဉ္ဇူဟာ မြေပြင်ပေါ် ပုံလဲကျနေတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့ အသက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ကိုယ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိတယ်။

ကျွဲရိုင်းတွေဟာ အနီရောင်မြင်ရင် ဝှေ့တတ်တာ သူတို့ရဲ့ သဘာဝပါ။

အနီရောင်အထက်အောက် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ မောင်မောင်တုတ်ဟာ ကျွဲရိုင်းအုပ်နဲ့တိုးပြီး ကြမ္မာဆိုးကြီးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရရှာတယ်။

မဉ္ဇူဟာ မောင်မောင်တုတ်ရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို တွေးမိရင်း လက်မှာဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ စိန်ပွင့်လေးတွေကို ဖြန့်ကြည့်မိတယ်။

“လောဘ မောဟ ဒေါသတွေဟာ သိပ်ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါလား။ ငါ့လက်မှာ စိန်တွေ ရှိနေသရွေ့ ရမ္မက်ရဲ့သားကောင်တွေဟာ ငါ့နောက်လိုက်နေဦးမှာပဲ။ ဆရာမကြီးက ပြောဖူးတယ် ... သူ့ရဲ့အမွေအနှစ်တွေကို ငါမထိန်းသိမ်းနိုင်တော့တဲ့ တစ်နေ့ ... အများအကျိုးအတွက် လှူဒါန်းပါတဲ့၊ ဘုရားကျောင်းကန်တွေမှာ ကမ္မည်းကြီးထိုးပြီး

လှူဒါန်းရတာထက်စာရင် မရှိဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ကို ဝေငှရတာ ပိုပြီးပေါ့ပါးတယ်။ ငါ့လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ စိန်တွေကို စွန့်ကြဲဝေငှလိုက်ရင် ဘယ်လောက်ကြီးမြတ်တဲ့ အလှူဖြစ်မလဲ”

မဉ္ဇူတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

သူမဟာ တောလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရင်း မူလတန်းကျောင်းလေးတစ်ခုရှေ့ ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ကျောင်းလွှတ်ချိန်မို့ ကလေးငယ်တွေဟာ ကျောင်းဝင်းထဲက နေ စုပြုံပြေးထွက်လာကြတယ်။

မဉ္ဇူဟာ လက်မှာဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ စိန်တွေကို တစ်လှည့် ကလေးငယ်တွေကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်မိတယ်။

သူမရဲ့ ခြေလှမ်းအစုံဟာ ကလေးတွေရှိရာ တိုးကပ်သွားရင်း ...

“ကလေးတို့ဆော့ဖို့ ဟောဒီကျောက်ဖြူလေးတွေ ယူသွားကြပါ”

လို့ ပြောဆိုပြီး လက်မှာဆုပ်ထားတဲ့ စိန်ပွင့်လေးတွေကို ကလေးငယ်တွေဆီ ဝေငှပေးလိုက်တယ်။

ကလေးငယ်တွေဟာ လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ကျောက်ဖြူလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“ဟာ ... ကျောက်လေးတွေက ကြည်နေတာပဲ၊ သိပ်ထူးဆန်းတယ် ... အိမ်ရောက်ရင် အမေ့ကို ပြရမယ်”

လို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် တွတ်ထိုးကြတယ်။

ပြီးတဲ့အခါ မဉ္ဇူရဲ့အနားကနေ ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်သွားကြတော့တယ်။

မဉ္ဇူဟာ ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးထွက်သွားတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်မိတယ်။

သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေကတော့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ သီလရှင် ဖရပ်ရှိရာ ဦးတည်လိုက်တော့တယ်။

မအိုစာ

မင်္ဂလာပါ ဆရာမ ... မအိုစာရှင့်

ကျွန်မက ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ဆရာမရဲ့ စာအုပ်မှန်သမျှကို ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်အားလုံးရဲ့ ရေးတဲ့ပုံစံလေးလည်း ကြိုက်ပါတယ်။

စာအုပ်အရေအတွက် ၁၆၊ အမှတ်စဉ်ရဲ့ မိုးနတ်ဒေဝီလေးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။

ဆရာမ-မမ ... မအိုစာရဲ့ နောက်ထွက်မည့် စာအုပ်လေးကိုလည်း အားပေးသွားမှာပါ။

ဆရာမရဲ့လက်မှတ်ပါတဲ့ စာအုပ်နဲ့ ဓာတ်ပုံကိုလည်း အရမ်းလိုချင်ပါတယ်။ ကိုယ်လေးစားရတဲ့ ဆရာမမို့လို့ တောင်းဆိုတာပါ။ ပြန်စာလေးပါ ရေးပေးပါနော်။

ဆရာမ မအိုစာ ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေရရှိပြီး ပရိသတ်တွေဆီသို့ အကောင်းဆုံးစာအုပ်တွေ အများကြီး ရေးသားနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မမရဲ့ထာဝရပရိသတ်

မယုနန္ဒာကျော်

အမှတ် (၅၇)၊ ရန်ပြေ ၁၆ လမ်းအရှေ့၊

၃ ရပ်ကွက်၊ သာကေတမြို့နယ်။

သို့

မအိုစာ ...

သမီးက ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေကို အမြဲမပြတ် အားပေးတဲ့ သူပါ။ ဆရာမရဲ့စာအုပ် 'အရှင်လတ်လတ်' ဆိုတဲ့စာအုပ်ကို ပိုကြိုက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေက ညဖက်မှာ ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး ဖတ်ရတာ ပိုအရသာရှိပါတယ်။ အမြဲတမ်းအားပေးမယ့် ပရိသတ်ဆိုတာ ဆရာမ ယုံပါ။ ဆရာမရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့စာကို ထည့်ပေးပါ။

မျှော်လင့်လျက်

တည်ကြည်

အိမ်အမှတ်(၄၂၂)၊ စံချိန်မီ (၁၃၆၈ကွက်)

မြေသုခလမ်း၊ ကျောက်တန်းမြို့၊ ရန်ကုန်တိုင်း

သို့

Ma Ma

နေကောင်းရဲ့လား? ကျန်းမာရေးကောင်းနော်။ ကျန်းမာရေးကောင်းမှ စာများများရေးနိုင်မှာလေ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်။ Mi Si ကတော့ မမရဲ့အမာခံပရိသတ်တစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့် မိမိရဲ့ ပရိသတ်တွေဆိုတဲ့ နေရာအများကြီးထဲက တစ်နေရာတော့ လိုချင်မိတယ်။ မမရဲ့စာအုပ်တွေထဲက Mi Si ဖတ်ဖြစ်တာ 'ခေါစာပတ်တဲ့ည' နဲ့ အခုဖတ်တာ 'ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့' အဲဒီနှစ်အုပ်တည်း ဖတ်ဖူးတာ။ အခုဖတ်တဲ့စာအုပ်က ဖတ်ဖို့ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူး။ စာအုပ်ကို နည်းနည်းလေး အလယ်ကနေ လှန်ကြည့်လိုက်တာ။ အဲဒီကမှ ဖတ်ဖြစ်သွားတာ။ တော်တော်ကိုကြိုက်တယ်။ နောက်လည်း မမစာအုပ်တွေ ဖတ်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

မမလည်း စာတွေအများကြီး ရေးနိမ့်ပါစေ။

ခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ကြည့်ခွင့်ရပါရစေ။
မအိုစာ

ရဲ့

ပရိသတ်

ဆူးနှင်းဆီဝင်း

သို့

မမ

ညီမက မမ ပရိသတ်သစ်တစ်ဦးပါ။ မမ စာအုပ်တွေထဲက (၃) အုပ်လောက်ပဲ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမ ပထမဆုံး စဖတ်ဖြစ် ခဲ့တဲ့စာအုပ်က မမရဲ့ (၁၀) အုပ်မြောက်စာအုပ်ပါ။ 'ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့' လေး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ (၁၀) အုပ်မြောက်ပြီးကတည်းက ညီမမမစာအုပ် တွေကိုပဲ ဖတ်ချင်နေမိတာပါ။ ဒုတိယတစ်အုပ်ကျပြန်တော့လည်း တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ မမရဲ့ (၁၅) အုပ်မြောက် စာအုပ်ဖြစ်နေပြန်တယ်။ "နတ်ဘဝ ရွှေသိုက်"ပါ။ နောက် "မိုးကြိုးအလောင်း" နဲ့ မမရဲ့ ကလောင်ခွဲ "သူယောင်မယ်" စာအုပ်လည်း ဖတ်ပါတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ညီမကို မမရဲ့ဓာတ်ပုံမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ပို့ပေးပါ လား။ ကျန်တဲ့စာအုပ်တွေလည်း ညီမ ဖတ်ချင်လို့ ရှာပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမငှားတဲ့ဆိုင်က မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီဆိုင်မှာ ၄, ၅ အုပ်ပဲ တင်သေးတယ် မမရဲ့။ မမရဲ့စာအုပ်တွေကို ညီမ ဖတ်ချင်လိုက်တာ။ ထွက်ပြီးခဲ့တာတွေကို သဘောကျတယ် မမရဲ့။ မမက စာရေးလည်း အရမ်းကောင်းတယ်နော်။ ညီမက စာရေးတာ ဝါသနာပါတယ် မမရဲ့။ မမကို အရမ်းအားကျတာပဲ။ ညီမ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမစာအုပ်တွေလောက်တော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောရတာ လည်း ရှက်ပါတယ်။ ညီမ, မမကို အမြဲတမ်း အားပေးနေမယ်နော်။ မမရဲ့ပြန်စာကိုလည်း စောင့်နေပါ့မယ်။

မမ အောင်မြင်ပါစေလို့ အစဉ် ဆုတောင်းလျက်

ရွှေရည်

တိုက် (၃)၊ အခန်း (၁)၊ ထီးတန်းအိမ်ရာ၊
ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဆရာမ မအိုစာ

မင်္ဂလာပါ

ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်ပါ။ ဆရာမရဲ့စာအုပ်တိုင်း ကို အမြဲတမ်း အားပေးနေတဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာမဆီကို စာရေး ချင်တာ ကြာခဲ့ပေမယ့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မရေးပို့ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဆရာမကလည်း ပရိသတ်ကို ပြန်လည်တုံ့ပြန်တယ်လို့ သိရတဲ့အတွက် အခုလို အရဲစွန့်ပြီး ပို့လိုက်တာပါ။ ဆရာမရဲ့ စာအုပ်တွေက ဝေ စရာမလိုအပ်လောက်အောင် ပြည့်စုံပါတယ်။ တစ်ခုလောက် တောင်း ဆိုပါရစေ။ နောက်ထွက်မယ့်စာအုပ်တွေကို (၁၅) အုပ်မြောက် အထူး ထုတ်လို့မျိုး ထူထူလေး ရေးပေးပါ။ ဇာတ်လမ်းတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အတွက် ဖတ်ရတာ အားမရလို့ပါ။

ဒါပါပဲ ဆရာမ။ ကျွန်တော့်ဆီကို လာမယ့် ဆရာမရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို မျှော်လင့်နေမယ်။

ဆရာမ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်းဖြင့်-
ဆရာမရဲ့ ထာဝရ ပရိသတ်

ကျော်နိုင်ထက်

(၁/၂) ရှင်စောပုလမ်းသွယ်၊ (၁၂) ရပ်ကွက်၊
သုံးခွမြို့၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

သို့

“မင်္ဂလာပါဆရာမ ...”

သမီးက ဆရာမရဲ့အမာခံပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ သမီးအမေက
လည်း ဆရာမစာအုပ်တွေကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။

သမီးက စိတ်ချောက်ချားစရာနဲ့ တစ္ဆေသရဲစာအုပ်တွေကို
အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆရာမစာအုပ်တွေကို နည်းနည်း
ထူထူလေးရေးပေးပါ။

သမီး ဆရာမရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ဆရာမ လက်မှတ်ပါတဲ့ စာအုပ်ကို
လိုချင်ပါတယ်။ သမီးကို ပို့ပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ။

ဆရာမရဲ့တာဝန်ပရိသတ် ...

မဆုလွှဲရတီမြင့် (ထ-၁ရန်ကင်း)

တိုက် (၂၂၅)၊ အခန်း (၁၁)၊

(၆) ရပ်ကွက်၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။

သို့

ဆရာမ မအိုစာ ...

မင်္ဂလာပါရှင် ...

သမီး ခင်မင်ရင်းနှီး လေးစားစွာဖြင့် မိတ်ဆက်စာ ရေးလိုက်ပါ
တယ်။

သမီးက မအိုစာရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ထွက်သမျှ စာအုပ်
အားလုံး ဖတ်ပါတယ်။ အားလုံးလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ နောက်ထပ်
ထွက်ရှိလာမယ့် စာအုပ်တွေထဲမှာလည်း ဒီထက်မက ထိတ်လန့်ချောက်
ချားစရာတွေ များများရေးပေးပါလို့ တောင်းဆိုလိုက်ပါတယ်။ သမီးက
စိတ္တဇာတိအုပ်တွေ ဖတ်ရတာ အရမ်းဝါသနာပါလို့ပါ။

သမီးကို ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု
တယ်ဆိုရင် ဓာတ်ပုံနှင့်အတူ ပြန်စာပို့ပေးပါနော်။ မိတ်ဆက်စာ မရေး
ဖူးလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ...

ဆရာမ မအိုစာ

ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ ...

ယဉ်ယဉ်အိ

အမှတ်-၁၀၊ ကြာညိုလမ်းဆွယ် (၂)

ကြာကန်ရပ်၊ သံဖြူဇော်မြို့

မွန်ပြည်နယ်။

သို့

မင်္ဂလာပါ မအိုစာ

ကျွန်တော်က မအိုစာရဲ့ ထာဝရပရိသတ်ပါ။ မအိုစာ ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ 'နှစ်ဘဝရွှေသိုက်' ဆိုတဲ့ စာအုပ်အထိ ဖတ်ရှုပြီးပါပြီ။ အဲဒီအထဲမှာ 'မလှစုန်းယိုး' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးပါပဲ။ သနားဖို့လည်း ကောင်းတယ်။ ဒါနဲ့ 'မအိုစာ' ဆိုတဲ့ နာမည်က နာမည်အရင်းလား? ကလောင်အမည်လား? ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။ 'မအိုစာ'ရဲ့ နာမည်အရင်း ရှိခဲ့ရင်လည်း ပြန်စာလေးနဲ့ ရေးပေးလိုက် ပါဗျာ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် မအိုစာ။ ကျွန်တော် မသိလို့ မေးမိတာပါ။ ပြီးတော့ မအိုစာရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို သိချင်ပါတယ်။

BURMESE
CLASSIC

ဆရာမတစ်ယောက် ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေ

ရရှိနိုင်ပါစေလို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလျက်

မအိုရဲ့ ထာဝရပရိသတ်

ကျော်မြင့်

အမှတ် ၁၇၊ ပိတောက်ပင်လမ်းအောက်၊ ၃ လွှာ (၁)

အနောက်ရပ်ကွက်၊ ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်